

Βάλτε στις τράπεζες όρια!

[Συγκέντρωση υπογραφών για δημοψήφισμα](#) και [Αναφορά](#)

Τα ανθρώπινα δικαιώματα προ της κυριαρχίας της οικονομίας

Η κοινωνία πρέπει να ορίζει το χρηματοπιστωτικό σύστημα και όχι αντίστροφα.

Δίκαιη κατανομή του πλούτου

Τα εισοδήματα πρέπει να εξαρτώνται από το έργο των ανθρώπων. Κάθε αύξηση εισοδημάτων χωρίς αντίστοιχο έργο αυξάνει το χάσμα μεταξύ πτωχών και πλουσίων. Σ' αυτό το διευρυνόμενο χάσμα εισοδημάτων πρέπει επείγοντως να αντιταχθούμε. Ένα βασικό εισόδημα χωρίς προϋποθέσεις είναι ένα δυνατό μέτρο, αν και όχι ο μοναδικός δρόμος.

Τραπεζικές εργασίες μόνο για την πραγματική οικονομία Τέρμα με το καζίνο των τραπεζών

Σαν πρώτο βήμα πρέπει να χωριστούν οι επιχειρηματικές από τις επενδυτικές τράπεζες. Το κράτος δεν επιτρέπεται να εγγυάται για τις κερδοσκοπικές συναλλαγές των επενδυτικών τραπεζών.

Τέρμα στη μοιραία νομισματική πολιτική

Οι ενέσεις της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας δεν αποτελούν λύση. Δεν μπορούν να διορθώσουν ένα συστημικό λάθος. Η δημιουργία χρήματος δεν θα πρέπει να αφήνεται στις κερδοφορία εποφθαλμιούσες τράπεζες ούτε στο κρατικό μονοπώλιο. Ο όγκος του χρήματος πρέπει να ελέγχεται από κοινωφελείς οργανισμούς.

Σταματήστε την κερδοσκοπία των ζωτικών πόρων

Θα πρέπει να τερματισθούν οι εκβιασμοί τιμών της πραγματικής οικονομίας από την αγορά αξιών. Η αγορά αξιών πρέπει να γίνει ένα παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος. Αυτό σημαίνει, ότι τα εισοδήματα της πραγματικής οικονομίας δεν επιτρέπεται να καταλήγουν στην αγορά αξιών. Αντίθετα τα εισοδήματα της αγοράς αξιών πρέπει μέσω κατάλληλων επενδύσεων να διοχετεύονται στην πραγματική οικονομία. Το κράτος δεν επιτρέπεται για αυτό να χρεώνεται.

Περιεχόμενα

Έλεγχος του όγκου του χρήματος από κοινωφελή ιδρύματα.....	3
Δημιουργία χρήματος σύμφωνα με την αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών	3
Έλεγχος της ποσότητας χρημάτων με την αρχή της ελεύθερης αγοράς.....	4
Τι μας κοστίζουν οι ιδιωτικές τράπεζες;.....	5
Ποιος καρπώνεται τα έσοδα από τόκους του νέου χρήματος;.....	5
Το αυστριακό κράτος έχει γίνει λιτό από το 1980.....	5
Δίκαιη κατανομή του πλούτου.....	6
Οικονομία της αγοράς με νέους όρους.....	10
Ο ορισμός του χρήματος σαν ένα κοινωνικό αγαθό δημιουργεί νέους κανόνες για την ελεύθερη αγορά....	14
Φόρος περιουσίας εναντίον τέλους μη χρησιμοποιημένων πόρων.....	16
Τραπεζικές συναλλαγές μόνο για την πραγματική οικονομία.....	19
Διαχωρισμός των επιχειρηματικών τραπεζών και επενδυτικών τραπεζών.....	19
Σταματήστε την κερδοσκοπία με ζωτικούς πόρους.....	20
Επιβλαβείς κερδοσκοπικές συναλλαγές	20
Επενδύσεις που πρέπει να εκτιμηθούν σαν ουδέτερες	21
Θετικά εκτιμώμενες επενδύσεις.....	21
Νέες χρήσιμες μορφές επενδύσεων.....	22
Οι κλασικές οικονομικές θεωρίες αποτυγχάνουν.....	22
Αφήστε να σας εξηγήσουν τον πληθωρισμό.....	22
Να αφήσουμε λοιπόν καλύτερα το σύστημα να εκραγεί;.....	23
Πως μπορείτε να συμβάλλετε κι εσείς.....	24

Έλεγχος του όγκου του χρήματος από κοινωφελή ιδρύματα

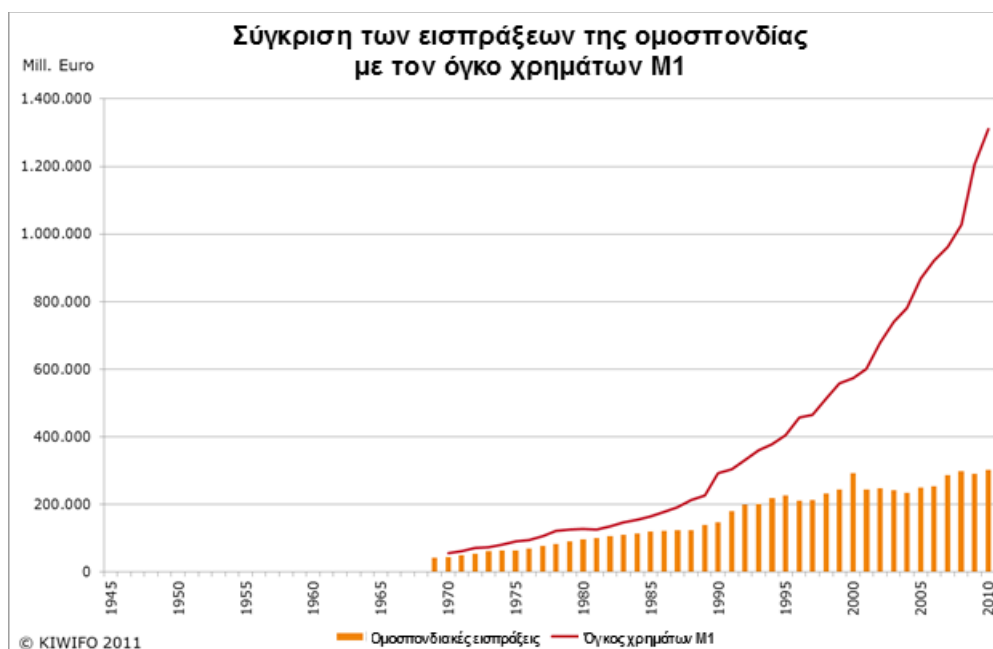
Δημιουργία χρήματος σύμφωνα με την αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών

Ο όγκος χρημάτων M1 περιλαμβάνει όλα τα μέσα πληρωμής, δηλαδή το ρευστό χρήμα και τα χρήματα που φαίνονται στους λογαριασμούς μας. Το ποσό των χρημάτων αυτών συνεχώς αυξάνεται. Ποιος παράγει αυτό το νέο χρήμα;

Λιγότερο από ένα δέκατο αυτής της ποσότητας χρήματος εκδίδεται από την Κεντρική Τράπεζα. Έτσι λοιπόν τα ιδιωτικά τραπεζικά ιδρύματα είναι οι κατ' εξοχήν δημιουργοί χρήματος¹.

Δίνουν πιστώσεις, γράφοντας στα βιβλία τους αριθμούς. Όσο αυτό το βιβλιοχρήμα (που υπάρχει μόνο στα βιβλία) παραμένει σε κυκλοφορία, οι ιδιωτικές τράπεζες εισπράττουν έσοδα υπό μορφήν τόκων. Και επειδή το χρήμα πρέπει να κυκλοφορεί συνεχώς, γιατί η οικονομία δεν αρκείται στη μικρή ποσότητα χρήματος που εκδίδει η Κεντρική Τράπεζα, είναι μια τεράστια πηγή χρήματος. Όσο περισσότερους δανειολήπτες βρίσκουν οι τράπεζες, τόσο περισσότερο χρήμα μπορούν να παράξουν και τόσο εκτεταμένα είναι τα έσοδά τους. Δεν είναι να απορεί κανείς λοιπόν, ότι η ποσότητα χρήματος συνεχώς αυξάνεται και μαζί της τα χρέη. Οι νόμοι της αγοράς οδηγούν μετά σε ένα αυξανόμενο πληθωρισμό. Μέσω του πληθωρισμού πολλά στρώματα του πληθυσμού χάνουν την αγοραστική τους δύναμη.

Δεν είναι σωστό, να καταλογίσει κανείς στο κράτος την ευθύνη για την αύξηση της ποσότητας χρήματος όπως δείχνει η παρακάτω εικόνα από τη Γερμανία, το κράτος δεν κερδίζει από την αύξηση της ποσότητας χρήματος. Το αυτό ισχύει και για την Αυστρία².

Είναι το ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα, που χορηγεί δάνεια και έτσι σε μεγάλο βαθμό καθορίζει την ποσότητα του χρήματος ανεξάρτητα από την Κεντρική Τράπεζα. Η προσπάθεια της Ευρωπαϊκής

1 Βλέπε: <http://de.wikipedia.org/wiki/Giralgeldschöpfung>

2 Εικόνα από: http://www.kiwifo.de/html/staatseinnahmen_und_geldmenge.htm

Κεντρικής Τράπεζας, μετά την κρίση του 2008 να πλημμυρίσει την οικονομία με χρήμα με ένα συμφέρον επιτόκιο, απέτυχε. Διότι το ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα ενδιαφέρεται να είναι το χρήμα αγαθό εν ανεπαρκεία και έτσι τα επιτόκια δανεισμού να διατηρούνται υψηλά³.

Εναπόκειται στις τράπεζες να αποφασίσουν, για το εάν κάποιος είναι φερέγγυος ή όχι. Μπορούν να καθορίσουν αυθαίρετα το επιτόκιο ενός δανείου σε μια προσωπικότητα δύο τοις εκατό, και το επιτόκιο ενός απλού πολίτη οκτώ τοις εκατό. Εάν οι δανειολήπτες αποδειχθούν ανίκανοι να αποπληρώσουν τα δάνεια, τότε οι τράπεζες μπορούν να αποφασίσουν ή να δώσουν αλληπάλληλες παρατάσεις μέχρι του τέλους της ζωής τους ή να κατάσχουν αμέσως κινητή και ακίνητη περιουσία των δανειοληπτών.

Δεν είναι τυχαίο το ότι η απόφαση περί δικαίου και αδίκου ανατίθεται στην Δικαιοσύνη, που υπόκειται στην αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών. Δεν θα έπρεπε η δυνατότητα, να αποφασίζουμε για τη διάθεση των χρημάτων (και έτσι για τους “πλούσιους και φτωχούς”), να υπόκειται στην ίδια αρχή; Στο σημερινό σύστημα κερδίζουν εκείνα τα ιδρύματα (δηλ. οι τράπεζες), που παράγουν τα χρήματα, από τα έσοδα των τόκων. Αν θα ήθελε να εφαρμόσει κανείς την ίδια λογική στη Δικαιοσύνη, θα σήμαινε, ότι ο μισθός των δικαστών εξαρτάται από τον αριθμό των καταδικαστικών αποφάσεων. Τι παράλογη παράσταση!

Εμείς απαιτούμε λοιπόν, η δημιουργία χρήματος να ανατεθεί σε κοινωφελή ιδρύματα. Η αμοιβή των συνεργατών του κοινωφελούς ιδρύματος θα γίνεται ανεξάρτητα από το χρήμα που κυκλοφορεί. Αυτή η βασική αρχή του διαχωρισμού πρέπει να κατοχυρωθεί με νόμο. Την νέα μορφή της Κεντρικής Τράπεζας, που βασίζεται σ’ αυτό θέλουμε να ονομάσουμε, σύμφωνα με μια ιδέα του καθηγητή Δρ. Ιωσήφ Χούμπερ, “Monetative”.

Οι επιχειρηματικές τράπεζες στο μέλλον πρέπει να αναλάβουν την υποχρέωση να τροφοδοτούν την κυκλοφορία του χρήματος, χωρίς τη δημιουργία χρήματος στα βιβλία. Αυτό σημαίνει, να δέχονται αποταμιεύσεις και να προσφέρουν μέσω δανείων τα χρήματα στην οικονομία. Στους λογαριασμούς πρέπει να φαίνεται που βρίσκονται ακριβώς τα χρήματα. Το που θα βρίσκονται ενίοτε, από την άλλη πλευρά, θα καθορίζεται από συμβόλαια. Το κράτος θα εξακολουθήσει να είναι ο τελικός εγγυητής των τραπεζικών συναλλαγών. Αλλά μόνο για αυτό το κλασσικό έργο των τραπεζών, και όχι για κερδοσκοπικές συναλλαγές.

Έλεγχος της ποσότητας χρημάτων με την αρχή της ελεύθερης αγοράς

Ο κίνδυνος, οι συνεργάτες της Monetative να ενεργούν όχι με γνώμονα το κοινό συμφέρον, θα μπορούσε να αποφευχθεί με ανταγωνιστικά νομίσματα. Εάν το ευρώ στο μέλλον κυκλοφορεί μόνο από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, θα ήταν χρήσιμο, να περιορισθεί η δύναμή της, με το να εκδώσουν τα μεμονωμένα κράτη ένα νόμισμα για εσωτερική χρήση.

Η ποσότητα του νομίσματος ελέγχεται από μια κρατική Monetative, που οι συνεργάτες της δεν θα πληρώνονται ανάλογα με την ποσότητα εκδιδόμενων χρημάτων και η οποία μπορεί να είναι η Εθνική Τράπεζα. Αν τεθεί πολύ εθνικό χρήμα σε κυκλοφορία, παύει να είναι ελκυστικό, γιατί θα υποτιμηθεί έναντι του ευρώ. Ένα τέτοιο νόμισμα δεν είναι καλοδεχούμενο από τους πολίτες. Έτσι δημιουργείται μια ανταγωνιστική κατάσταση ανάμεσα στα νομίσματα, όπου δεν είναι πλέον δυνατό, να αποκομίσει κανείς κέρδη από την ανεξέλεγκτη ποσότητα χρημάτων.

3 Οι τράπεζες κερδίζουν μεν από την αύξηση της ποσότητας χρήματος αλλά όσο τα χρήματα διοχετεύονται σε χρηματιστηριακές συναλλαγές λείπουν από την πραγματική οικονομία.

Τι μας κοστίζουν οι ιδιωτικές τράπεζες;

Σε αυτό το ερώτημα διαθέτουμε δυστυχώς μόνο τους αριθμούς από τη Γερμανία, που συλλέχθηκαν από τον Helmut Creutz. Το τραπεζικό κέρδος (καθαρά έσοδα από τόκους) έφθανε κάθε χρόνο από το 2005 περίπου στα 90 δισ. €⁴.

Το ποσό αυτό είναι 2½ φορές μεγαλύτερο, από το ποσό που διαθέτει το γερμανικό κράτος συνολικά για την παιδεία, επιστήμη και τέχνες. Επιτρέπεται η διαχείριση ενός λογαριασμού για έναν άνθρωπο να κοστίζει τόσο, σαν να εκπαιδεύεται ολόκληρη τη ζωή του;

Το ότι ένα σύστημα τραπεζικό σε ελεύθερη αγορά εργάζεται τόσο ακριβά, είναι γιατί, δεν υπόκειται στον ελεύθερο ανταγωνισμό, αλλά κατέχει μια μονοπωλιακή θέση. Και αυτό κάνει το σημερινό μας σύστημα: Κατέχει το μονοπώλιο της δημιουργίας χρήματος.

Ποιος καρπώνεται τα έσοδα από τόκους του νέου χρήματος;

Όταν το χρήμα έρχεται στον κόσμο σαν πίστωση, δημιουργούνται έσοδα από τόκους. Με ποιο δικαίωμα θα πρέπει ο δημιουργός του χρήματος να καρπώνεται τα έσοδα, για χρήματα τα οποία απλά δημιουργεί; Αυτή η εισοδηματική πηγή είναι σήμερα και στη συνέχεια στη διάθεση του, αν διαρκώς αυξάνεται η ποσότητα χρήματος (και δεν μειώθηκε ποτέ). Αυτός ενδιαφέρεται για μεγιστοποίηση (της ποσότητας). Επειδή δεν είναι χρήσιμος κανονισμός, γιατί λείπει η αρχή του διαχωρισμού των εξουσιών, δεν πρέπει σε μια μέλλουσα νομισματική τάξη να ανήκει το δημιουργημένο χρήμα στο ίδρυμα που δημιούργησε το χρήμα. Το χρήμα είναι ένα πολιτιστικό επίτευγμα – δεν θα έπρεπε να είναι ένα κοινό αγαθό;

Απ' αυτό γεννάται το ερώτημα, πώς τίθεται στη διάθεση της κοινωνίας νέο χρήμα, χωρίς κάποιος να πλουτίσει παράνομα. Η απάντηση: Θα μπορούσε να παραδοθεί στην κοινωνία, που το εκδίδει για γενικούς σκοπούς. Κινήσεις σ' αυτήν την κατεύθυνση υπάρχουν ήδη: για παράδειγμα η "Monetative" από τον οικονομολόγο καθηγητή Δρ. Josef Huber⁵.

Ένας δρόμος για αυτόν το σκοπό, που νομικά ήδη σήμερα είναι ανοικτός στα κράτη, είναι η δημιουργία ενός νέου νομίσματος με την έκδοση μικρής ονομαστικής αξίας κουπονιών πίστωσης φόρου. Το κράτος πληρώνει λοιπόν με κάτι, που τυπώνει η δική του Εθνική Τράπεζα ή η Monetative για αυτό. Οι εκεί εργαζόμενοι ειδικοί αποφασίζουν με οικονομικά κριτήρια για την ποσότητα των κουπονιών που θα εκδοθούν και θα παραδωθούν στο κράτος. Με αυτό το εγχώριο νόμισμα θα μπορούσε π.χ. το ελληνικό κράτος να παράσχει περαιτέρω τις σήμερα περιορισμένες κοινωνικές παροχές, χωρίς να αναкаσθεί να χρεωθεί. Οι δικαιούχοι των κοινωνικών παροχών δίνουν τα χρήματα αυτά σε εμπόρους, που πληρώνουν με αυτά οφειλές από φόρους. Αυτό το ανταγωνιστικό νόμισμα θα κρατάει το ευρώ υπό έλεγχο. Περισσότερα για αυτήν την ιδέα, η οποία ανάγεται στον Ernst Dorfner, θα βρείτε στο διαδίκτυο υπό τον όρο "Taxos": <http://www.taxos.info>.

Συμπέρασμα: Η δυνατότητα για λογική δράση, υπάρχει. Εναπόκειται στην πολιτική μας να βαδίζει αυτούς τους νέους δρόμους. Προς τούτο δεν χρειάζεται καμιά συναίνεση των τραπεζών.

Το αυστριακό κράτος έχει γίνει λιτό από το 1980

Οι κρατικές δαπάνες κινούνταν από το 1980 πάντα γύρω στα 50% του ακαθαρίστου εθνικού προϊόντος, ανεξάρτητα από τη σύνθεση της κυβέρνησης. Επίσης η σχέση των φόρων και των

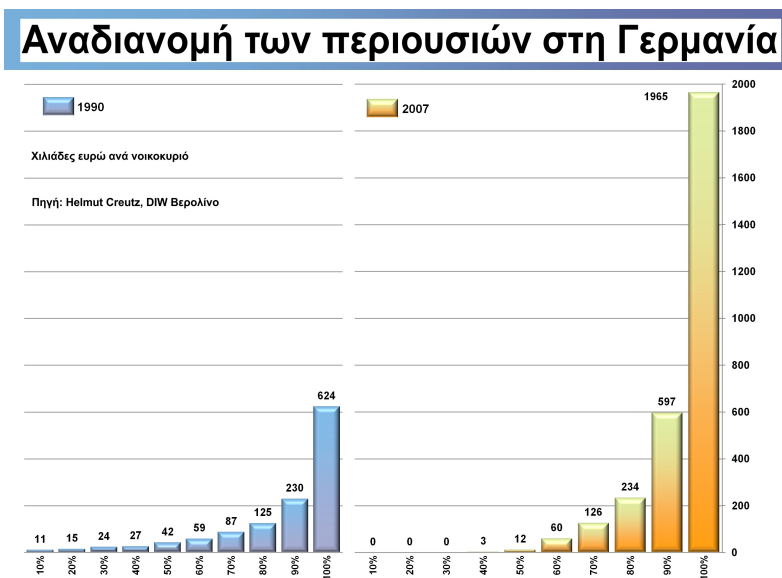
4 Βλέπε: <http://geldmitsystem.org/Texte/Bankmarge.pdf>

5 Βλέπε: <http://www.monetative.de/>

εισφορών της κοινωνικής ασφάλισης με την οικονομική απόδοση δεν άλλαξε σχεδόν καθόλου⁶. Αλλά το χρέος του κράτους σε σχέση με το ακαθάριστο εθνικό προϊόν έχει διπλασιασθεί, έτσι ώστε σήμερα ένα διπλάσιο ποσό ξοδεύεται για τα βάρη των τόκων⁷. Το επιτόκιο του χρέους αποτελεί σήμερα ένα πέμπτο των κρατικών δαπανών. Με επιτόκιο 2,37% το χρόνο διπλασιάζεται το χρέος σε 30 χρόνια. Η αύξηση αυτή ανάγεται καθαρά στον ανατοκισμό και όχι σε κακοδιαχείριση. Με ένα ρεαλιστικό επιτόκιο 3,5% θά 'πρεπε να 'χουμε ένα κατά ένα τρίτο περισσότερο χρέος του κράτους. Αυτό σημαίνει, ότι οι παροχές του κράτους σε σχέση με την οικονομική απόδοση από το 1980 έχουν μειωθεί. Ωστόσο αυτό δεν οδήγησε σε περικοπές φόρων, γιατί πρέπει να σηκώσουμε το αυξημένο βάρος των τόκων.

Δίκαιη κατανομή του πλούτου

Η καταγραφή της κινητής περιουσίας είναι μεγάλο θέμα ταμπού. Μελέτες για αυτό είναι σπάνιες και στο παρελθόν υπάρχουν μόνο για τη Γερμανία. Τα δύο παρακάτω γραφήματα δείχνουν μια εξέλιξη, η οποία έλαβε συνεχώς χώρα από το 50 και εδώ καταγράφηκε το 1990 και 2007. Οι περιουσίες κατανέμονται πάντα ανισότερα.

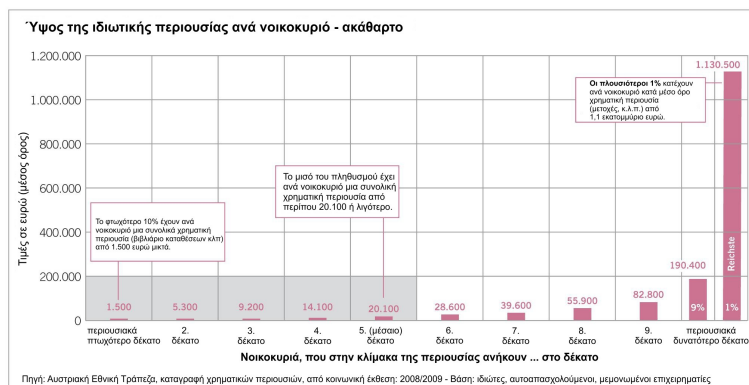
Το γράφημα από τη Γερμανία δείχνει την κατανομή του πλούτου των χρόνων 1990 και 2007⁸ για 10 ομάδες του πληθυσμού κλιμακούμενες ανάλογα με τις περιουσίες τους – από τις πιο φτωχές ως τις πιο πλούσιες-. Για την Αυστρία διαθέτουμε ένα παρόμοιο γράφημα από τη χρονιά 2008/2009. Βλέπουμε ότι η άνιση κατανομή είναι μεγαλύτερη από ότι στη Γερμανία το 2007⁹.

6 Βλέπε: <http://wko.at/statistik/Extranet/Langzeit/lang-abgaben.pdf>

7 Βλέπε: <http://staatsschulden.at/>

8 Τα γραφήματα είναι από εργασίες του Helmut Creutz (βασισμένα σε επεξεργασίες του DIW και του SOEP): „Das Geldsyndrom“, „το σύνδρομο του χρήματος” γράφημα 51 και „Armut und Reichtum driften auseinander“ „Η απόσταση φτώχειας και πλούτου μεγαλώνει”. Ο Helmut Creutz πρόσθεσε και στις δύο φορές την κινητή καί όχι με δάνεια χρηματοδοτούμενη περιουσία ανά νοικοκυριό, και έτσι έρχεται σε υψηλότερα μεγέθη από την [Pro-Kopf-Angaben des DIW](#). Η στατιστική του 1990 μετατράπηκε από τον DI [Tobias Plettenbacher](#) σε ευρώ.

9 Από: <http://www.arbeiterkammer.com/online/vermoegensverteilung-in-oesterreich-62843.html>

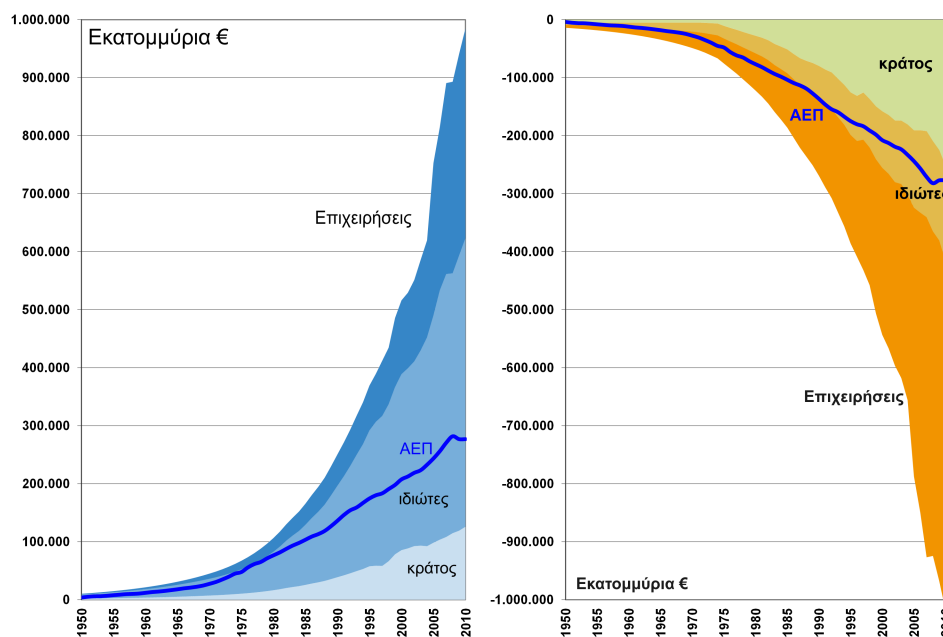
Ο λόγος για τη σταθερή αύξηση έγκειται στα τεράστια έσοδα από το κεφάλαιο. Ενώ για τα έσοδα από την εργασία με την απόδοση ενός ανθρώπου υφίσταται ένα φυσικό όριο, αυξάνονται τα κέρδη από το κεφάλαιο με το μέγεθος της υφισταμένης περιουσίας. Τα έσοδα από το κεφάλαιο ανεβαίνουν ιδιαίτερα, και υπάρχει η εξέλιξη, η οποία επιτρέπει στους πλουσίους μια διεύρυνση του πλούτου τους πολύ παραπάνω απ' ό,τι επιτρέπει η αποδοτικότητα ενός μεμονωμένου ατόμου. Αν τοποθετήσουμε στα εισοδήματα του γραφήματος ένα επιτόκιο της τάξης του 5% οι πτωχότεροι θα αυξήσουν το εισόδημά τους 7,5 € κατα κεφαλή, ενώ εκείνοι που αποτελούν το πιο πλούσιο εκατοστό θα καρπωθούν 5652 €. Φαίνεται έτσι ότι η κατανομή του πλούτου με τα έσοδα από το κεφάλαιο γίνεται όλο και περισσότερο άνιση.

Ωστόσο, αυτή είναι μόνο μία πλευρά της κατανομής του πλούτου. Το κεφάλαιο των επιχειρήσεων είναι το ίδιο άνισα μοιρασμένο και τα μεγέθη της κορυφής κείνται χιλιάδες φορές ψηλότερα από τις ιδιωτικές περιουσίες. Αν σήμερα ένας όμιλος ειδών διατροφής όπως το Aldi/Hofer παρουσιάζει ένα ποσοστό ανάπτυξης 22% και μια περιουσία της επιχείρησης 27 δις. ευρώ να βρίσκεται στα χέρια δύο αδελφών, αυτό αποτελεί μια ανισότητα, που μπορεί μεν να αμβλυνθεί με ένα νέο κανονισμό του συστήματος του χρήματος, αλλά δεν γίνεται να εξαφανισθεί ολωσδιόλου. Στην οικονομική ανάπτυξη συμβάλλουν οι μεγάλες περιουσίες επιχειρήσεων ελάχιστα, γιατί στον ίδιο βαθμό εξαφανίζονται μικροί επιχειρηματίες (στην προκειμένη περίπτωση μεμονωμένοι έμποροι). Όλοι οι μεγάλοι οικονομικοί τομείς καταλαμβάνονται σήμερα από λίγα μονοπώλια. Από αυτό προκύπτουν καινούργιοι συσχετισμοί δυνάμεων. Αυτό θέτει το ερώτημα, αν η ελεύθερη αγορά μπορεί ακόμη να ρυμίζεται κατά την έννοια του γενικού συμφέροντος μέσω της προσφοράς και ζήτησης, γιατί εδώ δεν αντιπαρατίθενται δύο εξίσου δυνατοί ανταγωνιστές. Οι μεγάλοι τρώνε τους μικρούς και κατόπιν προσδιορίζουν τις τιμές από την μονοπωλιακή τους θέση.

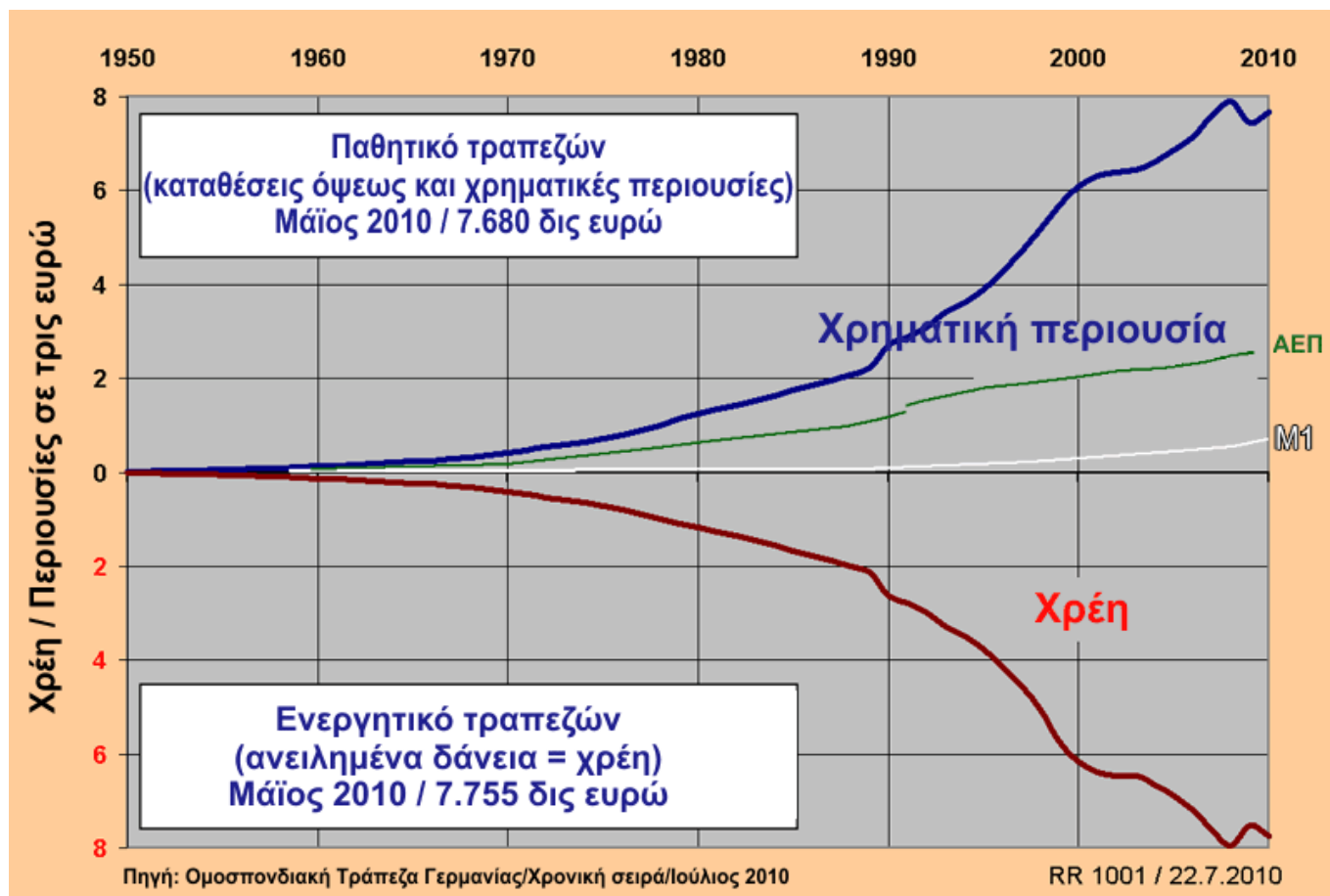
Η κοινωνική μας συνοχή διαρρηγνύεται σήμερα, γιατί η ψαλίδα μεταξύ πλουσίων και πτωχών από τα έσοδα του κεφαλαίου ανοίγει συνεχώς περισσότερο. Καμιά μεταρύθμιση της νομισματικού συστήματος δεν αφήνει ανάγνιχτο αυτό το θέμα, γιατί ο πλούτος των μεν είναι ακριβές είδωλο του χρέους των δε. Στον ισόλογισμό των τραπεζών καλύπτονται τα χρέη των δανειοληπτών από την περιουσία σε χρήμα. Στην εξίσωση των συνόλων πρέπει να αίρονται και τα δύο μεγέθη σε μηδέν. Από αυτό πηγάζει το φαινόμενο του είδωλου σε καθρέφτη¹⁰:

¹⁰ Άθροισμα των καταθέσεων και χρεών στην Αυστρία (2010 – χωρίς μετοχές): Γράφημα του DI Tobias Plettenbacher, βασισμένο σε δεδομένα της Αυστριακής Εθνικής Τράπεζας, όπου μερικές σειρές δεδομένων πριν το 1975 παρεμβλήθηκαν στηριγμένα στην εξέλιξη στη Γερμανία.

Χρηματικές περιουσίες - Χρέη στην Αυστρία

Σ' αυτό το γράφημα, που δημιουργήθηκε από ισολογισμούς τραπεζών, αναφέρεται μόνο στις χρηματικές περιουσίες και όχι η πολύ μεγαλύτερη ακίνητη περιουσία των επιχειρήσεων. Εδώ φαίνεται ότι ο κύριος δανειολήπτης είναι η οικονομία, ενώ το χρήμα βρίσκεται στα χέρια ιδιωτών. Προ παντός δείχνει την ιλιγγιώδη αύξηση των περουσίων σε χρήμα και των χρεών με τον ανατοκισμό. Εδώ το γράφημα για τη Γερμανία:

1970 überstiegen die Geldvermögen das BIP etwa um das 1,5- fache, heute um das 3-fache.
Aus: <http://www.geldsyndrom.de/GeldvermoegenSchuldenStatistik.htm>, BIP eingefügt aus: <http://de.wikipedia.org/wiki/Bruttoinlandsprodukt>,
Die Geldmenge M1 wurde ebenso skaliert eingefügt aus: http://www.kiwi.de/html/staatseinnahmen_und_geldmenge.htm

Καμία κυβέρνηση καμίας χώρας δεν κατάφερε ως τώρα, να έχει κάποια επίδραση. Ο μικρός “λόφος” στη γερμανική στατιστική πηγάζει από την επανένωση. Το ίσο κομμάτι περί το 2000 προέρχεται από μαζικές χρεωκοπίες επιχειρήσεων και το ότι επιχειρήσεις όλο και περισσότερο χρηματοδοτούνται με μετοχές. Η κρίση του 2008 μόνο μια βραχυπρόθεσμη αντιστροφή. Η καμπύλη βγαίνει μέσα από τους κανόνες του νομισματικού μας συστήματος¹¹ και οδηγεί άμεσα στην καταστροφή του. Καλούμε την κυβέρνησή μας, να αλλάξει αυτούς τους κανόνες με γνώμονα το καλό της κοινωνίας. Πολλοί εμπειρογνώμονες δείχνουν μια εναλλακτική λύση στο σημερινό σύστημα, βλέπε www.geldmitsystem.org. Φαίνεται παράξενο, ότι η πολιτική δέχεται συμβουλές από το τραπεζικό λόμπυ, ειδικά από την ομάδα, που μας έφερε στην κρίση.

Αν δει κανείς ιστορικά τα συστήματα, που στηρίζονται σε ανατοκισμό, καταρρέουν κάθε 5 ως 8 δεκαετίες. Οι επιπτώσεις ήταν μεγάλες κοινωνικές στρεβλώσεις, και κατέληγαν ως επί το πλείστον σε πολέμους. Οι αρχαίοι, μεγάλοι πολιτισμοί γνώριζαν την ολική διαγραφή του χρέους από τον ηγέτη τους και έτσι κατάφεραν να επιζούν επί χιλιετίες¹². . Οι παλιές ιουδαϊκές και χριστιανικές κοινωνίες γνώριζαν την ολοκληρωτική διαγραφή των χρεών στα ιωβηλαία έτη (περίπου κάθε 5 δεκαετίες) για να σταθεροποιηθεί η οικονομία και πάλι¹³. Αυτό δείχνει, ότι αυτοί οι πολιτισμοί διέθεταν μια κοινωνική νοημοσύνη, πράγμα που προφανώς λείπει από το δικό μας σύστημα.

11 Βλέπε: Prof. Dr. Jürgen Kremer „Eine andere unsichtbare Hand des Marktes“; Dynamische Analyse „Eva άλλο αθέατο χέρι της αγοράς“, Δυναμική ανάλυση:

http://www.rheinhrampus.de/fileadmin/prof_seiten/kremer/applets/DynamicAnalysis/AppletDynamicAnalysis.html

12 Βλέπε: <http://www.ritsumei.ac.jp/acd/cg/law/lex/rlr28/RIES.pdf>

13 Βλέπε: http://www.erlassjahr.de/cms/upload/2010/jubeljahr/Jubeljahr_und_Schuldenkrise.pdf

Το ότι ένα σύστημα στηριζόμενο στον ανατοκισμό δεν μπορεί να διατηρηθεί για αιώνες, είναι ξεκάθαρο, σε κάποιον που σκέφτεται το περίφημο “πφέννιχ του Ιωσήφ”: Αν ο Ιωσήφ, ο πατέρας του Χριστού, στο έτος μηδέν τοποθετήσει μια δεκάρα με 5% επιτόκιο, θα είχε να παίρνει το 2012 δηλ. σήμερα, 51 δισεκατομμύρια σφαίρες χρυσού ίσου βάρους με τη γη μας¹⁴.

Εάν θέλουμε να ελπίζουμε σε μια αυτορύθμιση του συστήματος, τότε πρέπει να το διαμορφώσουμε όπως τα συστήματα της φύσης. Αυτά ρυθμίζονται σύμφωνα με την αρχή: Όσο μεγαλύτερο γίνεται ένα μέγεθος, τόσο περισσότερο περιορίζεται η ανάπτυξή του. Έτσι διατηρούνται τα μεγέθη σε ένα πλαίσιο. Το σημερινό νομισματικό μας σύστημα όμως λειτουργεί με τον κανόνα: Όσο μεγαλύτερη είναι μια περιουσία, τόσο πιο πολύ αυξάνει. Αυτόν τον κανόνα τον συναντάμε στη φύση μόνο εκεί, όπου κάτι ξεφεύγει απ' τον έλεγχο, όπως π.χ. σε μια αλυσιδωτή πυρηνική αντίδραση (έκρηξη πυρηνικών όπλων) ή στον καρκίνο. Αυτός ο κανόνας είναι το αντίθετο μιας αυτορύθμισης.

Αναλύσεις του συστήματος από διακεκριμένους οικονομολόγους, που ανέπτυξαν μαθηματικές προσομοιώσεις του νομισματικού και οικονομικού συστήματος, όπως ο καθ. Δρ. Jürgen Kremer, καθ. Δρ. Peter Fleissner, καθ. Δρ. Christian Kreiß, Δρ. Stephan Schulmeister δείχνουν: Ο σημερινός μας δρόμος οδηγεί στην καταστροφή.

Και αυτοί καταλήγουν στο συμπέρασμα, ότι ο πληθυσμός δεν θα αντέξει επι μακρόν τον πλουτισμό των πλουσίων και θα πρέπει να εφαρμόσει μια βιώσιμη κουλτούρα πάνω σε ένα νομισματικό σύστημα, το οποίο αποτρέπει μη ανταποδοτικά έσοδα. Κάθε πολιτικό μέτρο, που έχει στόχο μια αναδιανομή (όπως π.χ. ένας φόρος περιουσίας) έρχεται σε σύγκρουση, με τον πλούσιο πληθυσμό να μην θέλει να της πάρουν τα έσοδα απ' το κεφάλαιο. Αλλά πρέπει να πάρουμε κάτι από κάποιον; Μπορούμε να ακολουθήσουμε έναν άλλο, αποτελεσματικότερο τρόπο:

Οικονομία της αγοράς με νέους όρους

Ένας επιχειρηματίας, που έβαλε το κεφάλαιό του στην επιχείρησή του και κερδίζει απ' αυτό, έχει επιτελέσει ένα έργο. Διοίκησε την επιχείρησή του καλά. Ο ανταγωνισμός της ελεύθερης αγοράς φροντίζει να μη ζητάει για τα προϊόντα της επιχείρησής του τιμές μη ρεαλιστικές. Δεν θέλουμε να τού αμφισβητήσουμε το κέρδος του, εφόσον δεν πρόκειται για μονοπώλιο.

Αλλά πώς είναι τα πράγματα με τα μη παραγωγικά εισοδήματα από τόκους ή κερδοσκοπικές συναλλαγές;

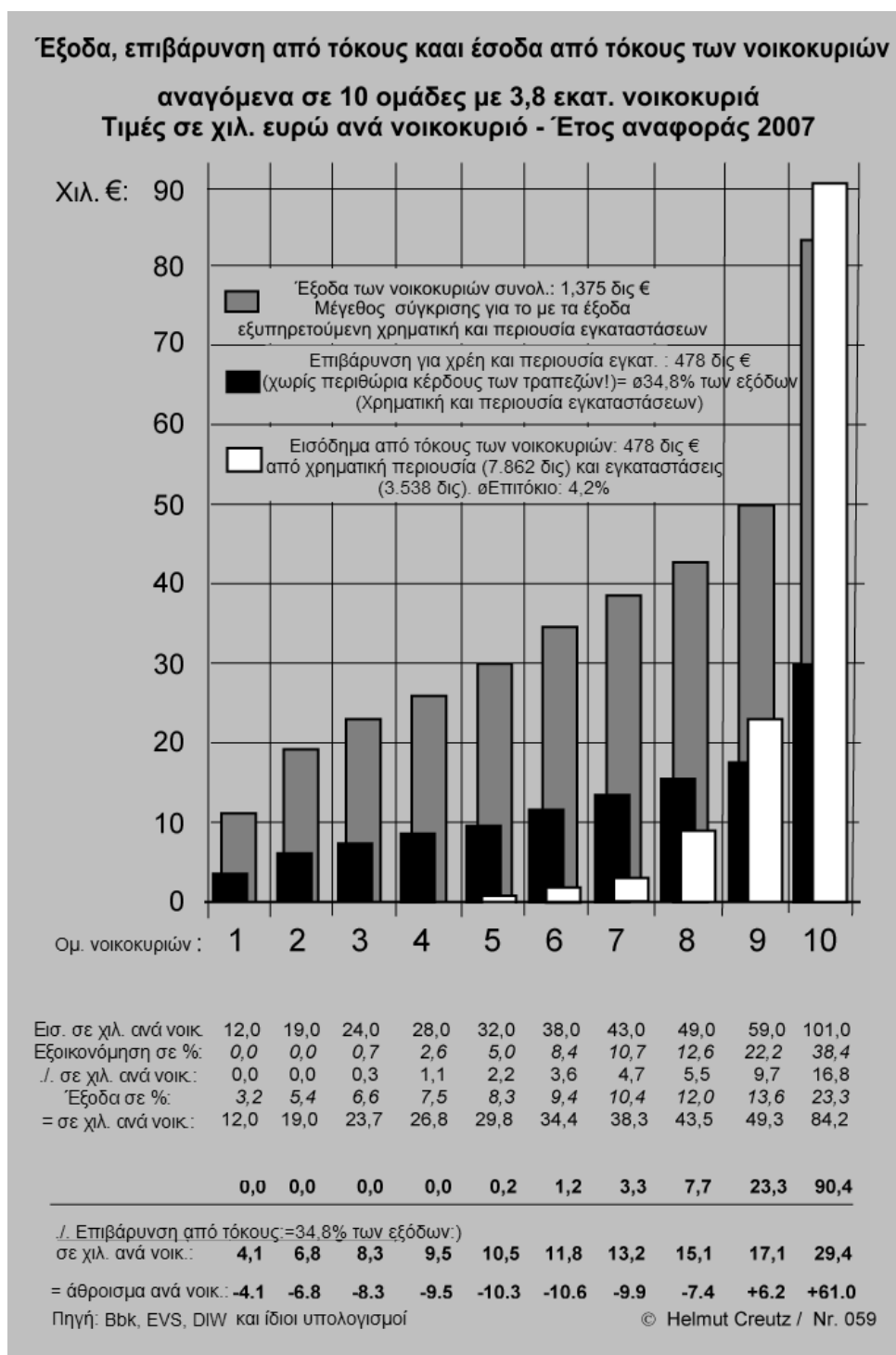
Σε ότι αφορά τα έσοδα από τους τόκους στα αποταμιευτικά βιβλιάρια μας, αυτά μόλις καλύπτουν τον πληθωρισμό. Αλλά αυτός ο πληθωρισμός αντίστροφα προέρχεται από την αύξηση της ποσότητας χρήματος κάθε χρόνο, που είναι απαραίτητη, για να πληρωθούν οι τόκοι στα διαρκώς αυξανόμενα “βουνά” από χρέη. Αυτή η αλληλεπίδραση αμβλύνεται, όταν οι τόκοι πέφτουν. Η αγοραστική δύναμη των αποταμιευτών παραμένει η ίδια, αν και τα έσοδά του από τόκους πέφτουν. Χαμηλά επιτόκια έχουν για την πλευρά των αποταμιευτών το πλεονέκτημα, ότι έτσι δεν αυξάνεται το χάσμα του πλούτου τόσο γρήγορα.

Οι τόκοι των πλουσίων βρίσκονται απέναντι στους τόκους από τα χρέη των δανειοληπτών. Χρεωμένες επιχειρήσεις είναι αναγκασμένες να μετακυλίσουν τα έξοδα για τους τόκους μέσω των τιμών προϊόντων στους καταναλωτές. Από το τεράστιο χρέος της οικονομίας σήμερα επιβαρύνονται οι τιμές των προϊόντων κατά μέσον όρο κατά 25% από βάρη των τόκων.

Η επόμενη έρευνα του Helmut Creutz ανεβάζει και μάλιστα σε 34,8% την επιβάρυνση από τόκους. Στο γράφημα βλέπει κανείς τα έξοδα κατανάλωσης των 10 εισοδηματικών ομάδων, όπου τα έξοδα

14 Βλέπε: <http://www.grobauer.at/josefs-pfennig.php> στο τέλος της σελίδας

κατανάλωσης είναι γκρίζα. Η μέσα σ' αυτά περιεχόμενη επιβάρυνση κατά 34,8% από τόκους εμφανίζεται σε στήλες χρώματος μαύρου. Ο όγκος των εσόδων από τόκους (λευκές στήλες) αντιστοιχεί σε αυτή την επιβάρυνση. Τα έσοδα όμως πηγαίνουν προ πάντων στους πλουσίους. Το δεύτερο πλουσιότερο δέκατο παίρνει περίπου έσοδα από τόκους ίσα με την επιβάρυνση από τόκους. Όλα τα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού είναι πληρωτές στο πλουσιότερο δέκατο που τα έσοδά τους από τόκους ξεπερνούν την κατανάλωσή τους.

Η έρευνα του Helmut Creutz επιβεβαιώθηκε από μια έρευνα του γερμανικού συμβουλίου εμπειρογνομόνων της γερμανικής οικονομίας, όπου φαίνεται, ότι κάθε χρόνο ένα τέταρτο του BIP (ακαθαρίστου εγχωρίου προϊόντος) ρέει υπό μορφήν εσόδων από κεφάλαιο στα πιο καλοστεκούμενα νοικοκυριά. Ο καθ. Δρ. Christian Kreib αναλύει διεξοδικά το φαινόμενο στο γνωστό άρθρο του¹⁵.

15 Διάλεξη του καθ. Δρ. Christian Kreib: <http://www.youtube.com/watch?v=7CPW7zzpsfg>

Μεγάλο μέρος των χρημάτων δεν επιστρέφει στην πραγματική οικονομία, αλλά καταλήγει στην αγορά αξιών όπου εξυπηρετεί το εμπόριο υποσχέσεων. Η στενότητα χρήματος στην πραγματική οικονομία μεγαλώνει. Ο Helmut Creutz εξέτασε στην έρευνα του την αύξηση του χρήματος και κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι αυτή οφείλεται σε μεγαλύτερο βαθμό στους ανατοκισμούς από χρηματιστηριακές ή τραπεζικές συναλλαγές¹⁶.

Τα χωρίς ανταπόδοση εισοδήματα από κερδοσκοπία μπορεί να τα δει κανείς από διαφορετικές σκοπιές. Γενικά μπορεί να πει κανείς: Αν ήταν το χρηματιστήριο ένα παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος, τότε δε θα ήταν δυνατό να εξάγει κανείς εκεί κέρδη. Στην πραγματικότητα όμως έχουν οι συναλλαγές στο χρηματιστήριο περισσότερο να κάνουν με ένα στοχευμένο εκβιασμό τιμών παρά με τεχνογνωσία.

Ας υποθέσουμε, ότι μια χούφτα πολύ δυνατών κεφαλαιούχων κερδοσκόπων αγοράζει σιτηρά σε μεγάλες ποσότητες και τις κρατούν μακριά από τις αγορές. Οι άνθρωποι χρειάζονται τα σιτηρά και κάποτε η πραγματική οικονομία πληρώνει τις ψηλές τιμές. Πώς μπορεί να δικαιολογηθεί κάτι τέτοιο; Ποιο έργο προσέφερε ο κερδοσκόπος; Κατέχει κάτι που δεν χρειάζεται και δεν το μοιράζει σαν έμπορος, και στερεί την χρήση του από άλλους. Τέτοιου είδους επενδύσεις από την τεράστια συσσώρευση πλούτη έχουν πάρει εξαιρετικά επιβλαβείς διαστάσεις, τις οποίες αισθανόμαστε όλοι στις τιμές των προϊόντων.

Αχρησιμοποίητη κατοχή πόρων είναι έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Δεν θα έπρεπε οι θησαυροί της γης, όπως ο αέρας, το νερό, έδαφος αλλά και πρώτες ύλες όπως πετρέλαιο και πολύτιμα μέταλλα να αποτελούν στην πηγή τους κοινωνικό αγαθό, του οποίου δεν επιτρέπεται η αποθήκευση, χωρίς συνεργασία στη χρήση τους; Δεν μιλάει κανείς εναντίον, να επαφίεται στην ελεύθερη αγορά η πληρωμή της εργασίας για την παραγωγή και διανομή των πόρων. Αλλά το ενδιαμέσο εμπόριο με τους κερδοσκόπους, που δεν έχει σκοπό να αναλάβει τον διανεμητικό ρόλο του εμπορίου, θα πρέπει να περιορίζεται με την επιβολή εισφορών. Ακόμα και θετικές καινοτομίες, όπως είναι τα πιστοποιητικά διοξειδίου του άνθρακα αποτελούν για τους κερδοσκόπους πηγή ανέξοδου εισοδήματος, αφού τα αγοράζουν και τα μεταπωλούν σε εκβιαστικά ψηλές τιμές. Αφού πρώτα καταργηθεί η ιδιοκτησία αχρησιμοποίητων αγαθών, τότε θα αναπτύξουν τη θετική τους επίδραση τα πιστοποιητικά. Είναι ανυπόφορη κατάσταση, να είναι και ο αέρας μας αντικείμενο εμπορίας!

Αν εφαρμόσουμε πρακτικά αυτή τη γνώση, φθάνουμε στο συμπέρασμα, το ότι ο ιδιοκτήτης της γης, ενοικιάζει ένα κομμάτι γης στον γεωργό, τού εξασφαλίζει ένα εισόδημα χωρίς εργασία. Αλλά η γη όμως πράγματι καλλιεργείται. Το τέλος θα έπρεπε να προκύπτει, εάν η γη δεν ενοικιάζεται και εύφορο έδαφος παραμένει για χρόνια ακαλλιεργητο, ή όχι;

Στην πράξη δεν πρέπει σε μια τέτοια περίπτωση να προκύπτουν εισφορές, και όμως η γη δεν πρόκειται να εξασφαλίσει στον ιδιοκτήτη της εισόδημα χωρίς εργασία. Γιατί ένα τέλος σε μη χρησιμοποιούμενους κοινωνικούς πόρους αλλάζει εκ βάθρων την ελεύθερη οικονομία. Γιατί αν το τέλος είναι αρκετά υψηλό, δεν θα πληρώνει το ενοίκιο, ξέροντας, ότι η αποστολή του σαν ενοικιαστή είναι, το να γλυτώσει ο ιδιοκτήτης την εισφορά.

Τι προσφέρει η ιδιοκτησία, αν στο μέλλον δεν υπόσχεται εισόδημα χωρίς εργασία; Προσφέρει κύρος, επιρροή και ασφάλεια, γιατί ο ιδιοκτήτης μπορεί να επιλέξει τον ενοικιαστή. Μπορεί όμως εξίσου να πουλήσει τη γη, να δανείσει το αντίτιμο και να ζήσει από τις δόσεις απόσβεσης του δανείου. Χρέη όμως οδηγούν τουναντίον σε εξάρτηση από την καλή θέληση του ενοικιαστή και την δέσμευση σε τακτικό εισόδημα. Τα χρέη σκλαβώνουν τους ανθρώπους ακόμη και αν το επιτόκιο είναι σχεδόν μηδενικό. Αυτό όμως που δεν επιτρέπεται να παρέχει μια μεγάλη περιουσία, είναι η χωρίς εργασία αύξησή της, γιατί μ' αυτή διαλύεται η κοινωνία αργά ή γρήγορα.

16 Βλέπε: http://geldmitsystem.org/Texte/Creutz_2.pdf

Αν η καλλιεργήσιμη γη με το τέλος σχεδόν δεν αποφέρει ενοίκιο, δε σημαίνει αυτό, ότι δεν θα πληρώνεται στο νοητό μέλλον ενοίκιο για κατοικίες. Ναί μεν ο ιδιοκτήτης ξενοικιαστων κατοικιών θα πλήρωνε ένα τέλος για αχρησιμοποίητα κοινωνικά αγαθά φυσικά στο ύψος ενός οκοπέδου του ίδιου εμβαδού. Γιατί η κτηριακή δομή πρέπει να συντηρείται από το ενοίκιο. Το τέλος αποτελεί το κίνητρο, να μη μένουν άδεια τα διαμερίσματα. Τα διαμερίσματα, που έρχονται στην αγορά, επιφέρουν μείωση των τιμών, τόσο στα ενοίκια όσο και στα ακίνητα. Φυσικά το εξοχικό σπίτι του απλού πολίτη δεν θεωρείται σαν αχρησιμοποίητο. Διαθέτει όμως πέντε εξοχικά, τότε το πράγμα αλλάζει. Θα τα χρησιμοποιήσει μερικά, μόνο για να αποφύγει το τέλος.

Δεν είναι σύμφωνο με το ανθρώπινο δικαίωμα για ίσες ευκαιρίες όλων των ανθρώπων από τη γέννησή τους, αν ο ένας γεννιέται σαν κληρονόμος μιας τεράστιας έκτασης, ενώ ο άλλος είναι καταδικασμένος να ζει αιώνια σαν σκλάβος σε ένα νοικιασμένο σπίτι. Σε κάθε άνθρωπο θα έπρεπε να ανήκει ένα μικρό οικόπεδο. Αν θέλουμε να το υλοποιήσουμε χωρίς απαλλοτριώσεις, μας μένει μόνο η αποζημίωση όλων από τα τέλη για κτήση αχρησιμοποίητων πόρων. Δεδομένης της τεράστιας ανισότητας κατανομής αυτό το τέλος θα αφορά σχεδόν αποκλειστικά το δέκατο του πληθυσμού, που κατέχει σήμερα σχεδόν όλα τα ακίνητα, ενώ οι υπόλοιποι δεν κατέχουν παραπάνω από ότι χρησιμοποιούν¹⁷:

Δεν είναι προτιμότερο να φορολογούνται οι αχρησιμοποίητοι πόροι παρά η εργασία; Δεν εξυπηρετεί την κοινωνία κάθε εργασία; Αποθησαυρισμένοι πόροι βλάπτουν ωστόσο το κοινό συμφέρον. Εδώ θα ήταν μια φορολόγηση δικαιολογημένη. Αν οι φόροι αυτοί δείξουν θετικά αποτελέσματα, θα ήταν δυνατό με την αύξησή τους η χρηματοδότηση ενός βασικού εισοδήματος χωρίς προϋποθέσεις, που θα συνιστούσε έναν αποτελεσματικό τρόπο ανακατανομής.

Ο ορισμός του χρήματος σαν ένα κοινωνικό αγαθό δημιουργεί νέους κανόνες για την ελεύθερη αγορά

Όχι μόνο η εύφορη γη, αλλά και το χρήμα μπορεί να αφαιρεθεί της χρήσης. Πρόκειται για την

17 Από: <http://www.arbeiterkammer.com/online/vermoegensverteilung-in-oesterreich-62843.html>

περίπτωση, όταν χρήματα από αποταμίευση δεν δίνονται υπό μορφήν πιστώσεων στην κυκλοφορία πίσω. Αν το δει κανείς έτσι μπορεί να εκλάβει το χρήμα σαν κοινωνικό αγαθό, που ο αποθησαυρισμός του πρέπει να φορολογείται.

Πιο συγκεκριμένα δεν υπάρχει σήμερα η κυκλοφορία των αποταμιευμένων χρημάτων στα χρήματα των πιστώσεων και πίσω. Η τράπεζα χρησιμοποιεί τα δεσμευμένα χρήματα των καταθετών για το κλείσιμο των ισολογισμών και σε ένα εξίσου μεγάλο βαθμό για την παραγωγή νέου λογιστικού χρήματος. Θα ήταν όμως επιθυμητό η καταχώρηση της διαδικασίας να γίνει έτσι, ώστε ξανά να γίνει μια κυκλοφορία ορατή.

Αν υποθεθεί ένα νέο σύστημα, στο οποίο τα χρήματα του καταθέτη (μπορεί να είναι και λογιστικά χρήματα) θα δίνονται άμεσα στον δανειολήπτη, όπως ήταν παλαιότερα με την κυκλοφορία των μετρητών. Αν οι αποταμιεύσεις δεν τεθούν πάλι σε κυκλοφορία, η οικονομία κάποτε θα υποφέρει από στενότητα χρήματος και θα αναγκασθεί από τους νόμους της αγοράς να πληρώνει όλο και περισσότερους τόκους και να χρεώνεται όλο και περισσότερο.

Ακριβώς όπως στην περίπτωση της φορολογίας ενός χέρσου χωραφιού, αυξάνει η διάθεση, να διοχετευθούν οι αποταμιεύσεις μέσω δανείων σε κυκλοφορία, αν το αποθησαυρισμένο χρήμα φορολογηθεί. Τώρα όμως στέκουμε μπροστά στο πρόβλημα, ότι σήμερα ο καταθέτης δεν έχει την επιλογή, να αποθησαυρίσει το χρήμα του ή να το διαθέσει για δάνεια. Γι' αυτό πρέπει να απαιτηθεί από τις τράπεζες μια νέα τήρηση βιβλίων, στην οποία να αναφέρεται, το πού βρίσκεται πραγματικά το χρήμα. Όταν ο αποταμιευτής το διαθέτει σαν δάνειο, για να γλυτώσει τον φόρο, τότε το χρήμα δεν βρίσκεται στον καταθετικό του λογαριασμό, αλλά παίρνει από την τράπεζα ένα γραμμάτιο. Η τράπεζα μπορεί να τηρήσει την ανωνυμία του δανειολήπτη. Έτσι αναλαμβάνει σαν μεσάζων ένα σημαντικό ρόλο. Το κράτος μπορεί να εγγυάται για τα δάνεια, όπως σήμερα εγγυάται για τις τράπεζες.

Προ παντός η τράπεζα παίρνει τα έσοδά της από το τέλος φύλαξης του χρήματος και όχι από τη δημιουργία λογιστικού χρήματος και τοκογλυφία. Επειδή στο μέλλον δεν θα μπορεί να διοχετεύει χρήματα στην αγορά αξιών, προκύπτουν εισοδήματα μέσω μισθών στην πραγματική οικονομία, που στην συνέχεια θα καταλήγουν στις επιχειρήσεις. Οι αποταμιευτές και οι δανειολήπτες μπορούν να αποκτήσουν αυτά τα χρήματα. Σε ένα τέτοιο σύστημα είναι οι δανειολήπτες καλοδεχούμενοι, επειδή απαλλάσσουν τους καταθέτες από το τέλος (φύλαξης). Για τούτο το λόγο δεν προβλέπονται σχεδόν τόκοι. Η μέχρι σήμερα αναδιανομή από τους δανειολήπτες στους κεφαλαιούχους τελειώνει¹⁸.

Αν το χρήμα θεωρείται πλέον σαν αγαθό, τίθεται το ερώτημα, αν κάποιος πλούσιος δεν μπορεί πλέον να ζήσει από την περιουσία του, γιατί το τέλος επί της ιδιοκτησίας αχρησιμοποίητων αγαθών την μειώνει συνέχεια. Μπορεί κάλλιστα να ζει από την περιουσία του, γιατί απαλλάσσεται από το τέλος, δίνοντας τα χρήματά του για δάνεια και ζει από τις δόσεις απόσβεσης. Αλλά στο μήκος της ζωής του η περιουσία του ξοδεύεται. Σήμερα μπορούν και οι επόμενες γενιές ακόμη να ζήσουν από τους τόκους, γιατί το κεφάλαιο δεν θίγεται. Τέτοια εισοδήματα χωρίς εργασία δεν θα υπάρχουν πλέον. Πρέπει να μας είναι σαφές, ότι μόνο με την κατάργηση των μαζικών εσόδων από τόκους μπορεί να αποφευχθεί ένα περαιτέρω άνοιγμα της ψαλίδας μεταξύ πτωχών και πλουσίων, γιατί είναι αυτά τα έσοδα, που αυξάνουν την περιουσία και σαν είδωλο καθρέφτη τα χρέη¹⁹.

Το χάσμα των περιουσιών ριζικοποιεί σήμερα την κοινωνία μας και παραλύει το οικονομικό σύστημα, γιατί τα χρέη ανήκουν στις επιχειρήσεις, και με τα χρέη ανεβαίνουν οι στάσεις πληρωμών. Προτού να πάει μια επιχείρηση σε στάση πληρωμών, προσπαθεί με μισθούς ντάμπινγκ να μεταφέρει το βάρος της απόσβεσης του χρέους στους συνεργάτες. Με τη στάση πληρωμών χάνουν τα λεφτά τους

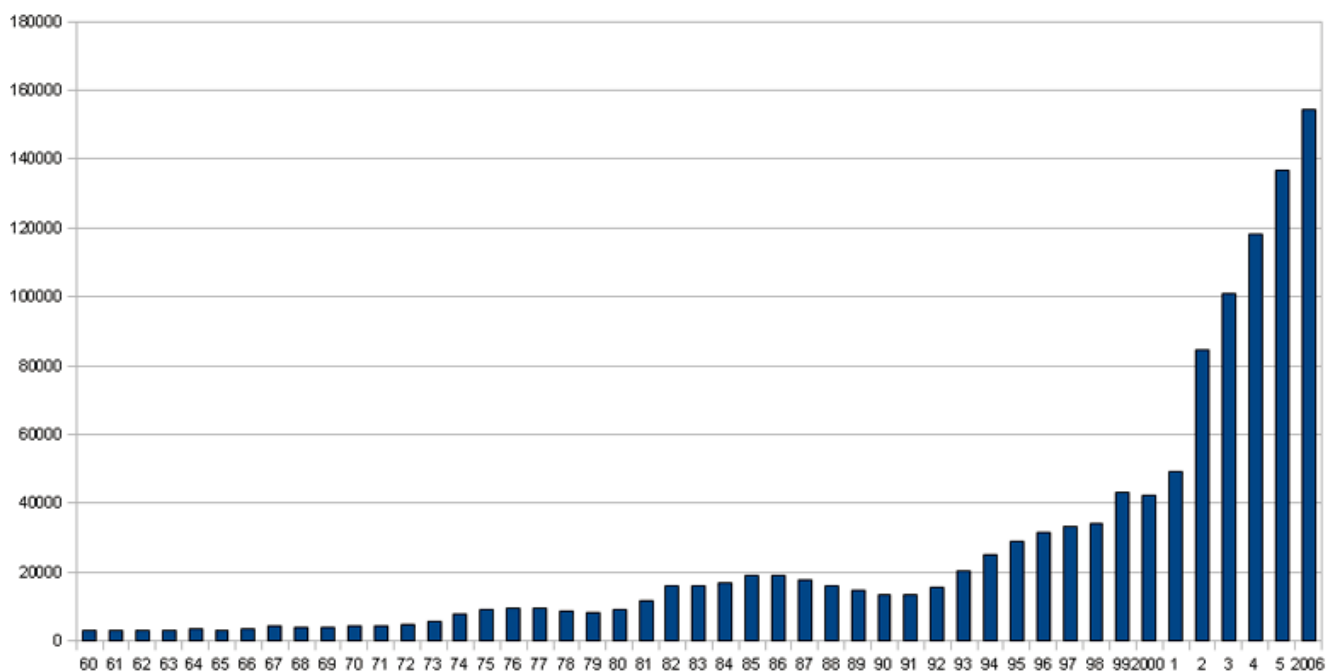
18 Βλέπε: http://geldmitsystem.org/Simulation/Ist-Zustand_und_Ziele.html

19 Βλέπε: http://geldmitsystem.org/Texte/Creutz_2.pdf

και οι μέτοχοι και οι επιχειρηματίες. Έτσι δεν κερδίζουν ούτε οι πλούσιοι από τη διατήρηση του ισχύοντος συστήματος²⁰.

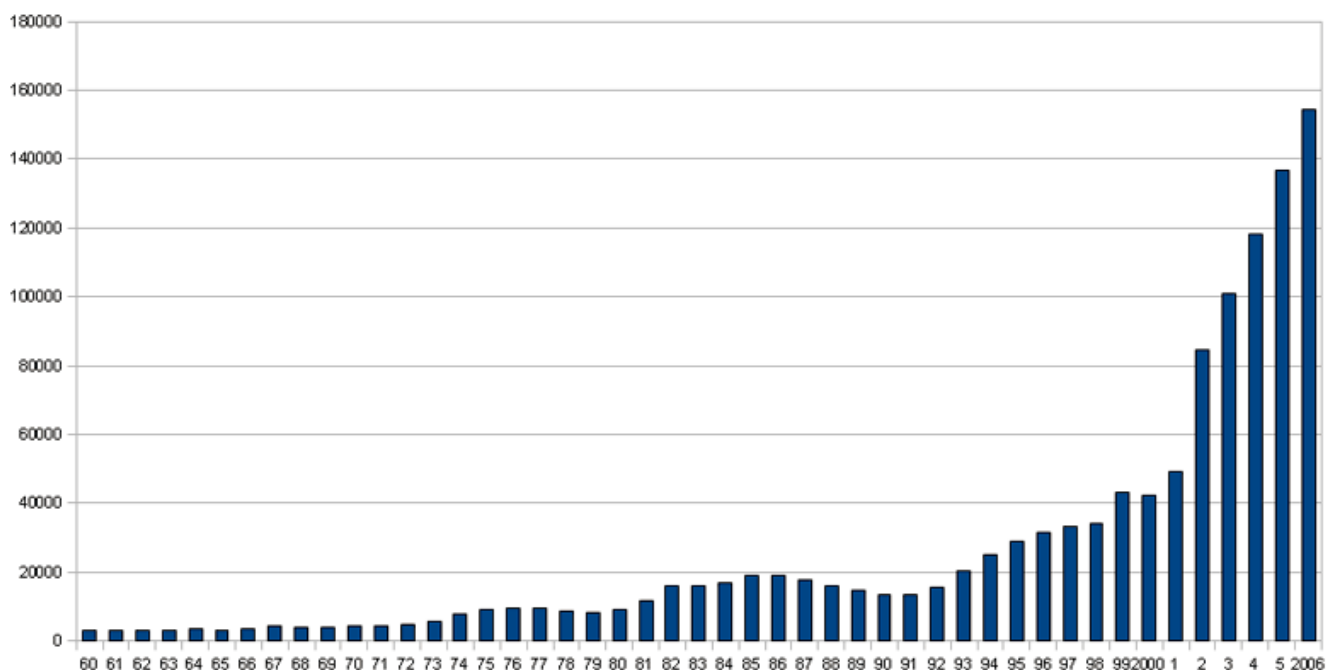
Σύγκριση αδυναμιών πληρωμών από το 1960 ως το 2006

Πτωχεύσεις και συμβιβασμοί, των οποίων προηγήθηκε μια διαδικασία συμβιβασμού,. ©Στατιστική ομοσπονδιακή αρχή, Βισμπάντεν 2007

Σύγκριση αδυναμιών πληρωμών από το 1960 ως το 2006

Πτωχεύσεις και συμβιβασμοί, των οποίων προηγήθηκε μια διαδικασία συμβιβασμού,. ©Στατιστική ομοσπονδιακή αρχή, Βισμπάντεν 2007

Βλέπουμε την ισχυρή αύξηση των παύσεων πληρωμών μετά το 2000. Σαν είδωλο σε καθρέφτη προέκυψε ένα κοίλωμα στο γράφημα των περιουσιών σε χρήματα/χρεών, που βλέπουμε παρακάτω στο κείμενο. Εταιρικό κεφάλαιο κατάσχετα για να καλυφθούν χρέη. Οι μετοχές χάνουν την αξία τους. Ακολουθεί μετά μια ανθυγιεινή μείωση των περιουσιών και των χρεών. Υγιής θα ήταν μια μείωση, αν οι επιχειρήσεις ξανά αποκτούσαν χρήματα και μπορούσαν να αποπληρώσουν τα χρέη

20 Δεδομένα από: <http://www.insolvenzseite.de/insolvenzzahlen-und-insolvenzstatistik/105.html>

τους, χωρίς να καταστούν αφερέγγυες.

Η οικονομία μας απειλείται με καταποντισμό εξαιτίας της αύξησης των χρεωκοπημένων επιχειρήσεων. Η περιγαφόμενη αναδιάρθρωση του συστήματος είναι προτιμότερη από αυτό το καταστροφικό σκηνικό. Οι τράπεζες δεν θα χρηματοδοτούνται πλέον από τα δάνεια, γιατί τα επιτόκιά τους θα πλησιάζουν το μηδέν, αλλά από την είσπραξη του τέλους, για το οποίο μιλάμε, το οποίο κάθε νύχτα οι κομπιούτερς των τραπεζών αυτόματα θα αποσύρουν από τους λογαριασμούς, όπου στο τέλος της μέρας θα βρίσκονται τα χρήματα. Σαν καθημερινό τέλος δεν μπορεί παρά να κυμαίνεται σε χαμηλά επίπεδα.

Ήδη υπάρχουν πολλά επιτυχή πειράματα με τοπικά νομίσματα, που επιβαρύνεται με ένα τέλος κυκλοφορίας. Ένα σε κάθε κράτος παράλληλο στο ευρώ νόμισμα με αυτή τη μέθοδο θα ήταν επιθυμητή. Η Ελβετία ήδη σήμερα πειραματίζεται με αρνητικά επιτόκια και εκμεταλλεύεται έτσι ένα παρόμοιο αποτέλεσμα. Για το ευρώ απαιτείται μια πανευρωπαϊκή συνεννόηση για ένα τέτοιο μέτρο, γιατί διαφορετικά θα έχουμε διαρροή καταθέσεων στο εξωτερικό.

Φόρος περιουσίας εναντίον τέλους μη χρησιμοποιημένων πόρων

Ένα ανώτατο όριο για τα εισοδήματα φαίνεται σκόπιμο. Αλλά οι επιχειρηματίες μπορούν εύκολα να απαλλαγούν απ' αυτό, κάνοντας σε πρώτη φάση γερές επενδύσεις, έτσι ώστε να μη μένει καθόλου υπόλοιπο εισοδήματος, για να πουλήσουν αργότερα μετοχές, και μ' αυτό τον τρόπο δημιουργούν περιουσία.

Η πραγματοποίηση της φορολογίας των περουσιών αντιμετωπίζει μια αντίσταση, γιατί θεωρείται από τους πλουσίους άδικη, γιατί μεταχειρίζεται τους ανθρώπους άνισα.

Εκτός απ' αυτό η φορολόγηση της περιουσίας δεν καλύπτει την ανακατανομή μέσω των τόκων, στην καλύτερη περίπτωση την μειώνει. Πρώτα-πρώτα χρειάζεται μια τέτοια φορολογία μια απογραφή των περιουσιών, πράγμα που δε γίνεται σήμερα. Αν φορολογείται μόνο η κινητή περιουσία, αυτό αποτελεί κίνητρο, να την μετατρέψουν σε ακίνητη ή να αγοράσουν άλλα αγαθά.

Αν φορολογείται και η περιουσία των επιχειρήσεων ή η ακίνητη περιουσία, συναντάμε πρόβλημα, ότι πολλοί από τους υποκείμενους σ' αυτήν την φορολογία, δεν έχουν καθόλου χρήματα. Θα πρέπει να σκεφθούμε, ότι οι περισσότερες επιχειρήσεις είναι χρεωμένες, αλλά διαθέτουν μεγάλη περιουσία.

Αντίθετα το τέλος για τα χρήματα υπάρχει μόνον εκεί, όπου αυτά υπάρχουν.

Εμφανίζονται τα χρήματα στο λογαριασμό ενός οφειλέτη, σβήνει ένα μέρος του χρέους, και εξαφανίζεται στη συνέχεια αμέσως από το λογαριασμό του. Εμφανίζονται τα χρήματα στο λογαριασμό ενός αποταμιευτή, χρειάζεται κάποιο χρονικό διάστημα, μέχρις ότου να διατεθούν σε άλλους σαν πίστωση. Κατά τη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος προκύπτει το τέλος. Το τέλος θα πληρώνεται από εκείνους, που δεν έχουν χρέη. Παρόλο που ένας καταθέτης μπορεί να απαλλαγεί από το τέλος, δίνοντας μια πίστωση, συνολικά όμως προκύπτει το τέλος κάπου, γιατί το χρήμα δεν εξαφανίζεται από τον κόσμο.

Το σύστημα προϋποθέτει αλλαγή νοοτροπίας, αλλά εξετάσθηκε σε νομισματικά πειράματα και έδειξε καλά αποτελέσματα: <http://www.unterguggenberger.org>

Προσομοιώσεις με κομπιούτερ δείχνουν, ότι περιουσίες σε συστήματα με τέλος επί του χρησιμοποιήτου αποθησαυρισμένου χρήματος φθάνουν σε ένα όριο, που δεν είναι δυνατόν να ξεπερασθεί παρά μόνο με υψηλότερες δόσεις αποταμίευσης. Δεν υπάρχει δηλαδή συσσώρευση πλούτου για πάνω από δυο γενιές. Ταυτόχρονα εξακολουθεί να ισχύει όμως: Όποιος αποταμιεύει

Όπως και σήμερα η συνολικά υπάρχουσα ποσότητα χρημάτων προσκομίζει στις τράπεζες διαρκώς έσοδα από την διαχείριση των χρημάτων. Αλλά στο μελλοντικό σύστημα τα χρήματα θα παίρνονται από εκεί που υπάρχουν, και όχι από εκεί που δεν υπάρχουν. Και επειδή αυτό αποτελεί τον ακριβώς αντίθετο μηχανισμό απ' ότι σήμερα, θα αντιστρέψει τα αποτελέσματα, που σήμερα μας οδηγούν στην καταστροφή, και θα ξαναδώσουν στο σύστημα τη σταθερότητά του.

Αν το σύστημα αποδειχθεί επιτυχές, θα μπορούσε να τεθεί το ύψος του τέλους πιο ψηλά, από ό,τι είναι αναγκαίο για την χρηματοδότηση των μισθών και της υποδομής των τραπεζών και μαζί με άλλα τέλη σε μη χρησιμοποιούμενους πόρους να χρηματοδοτήσουμε το Βασικό Εισόδημα.

Και σήμερα μόνο 40% των ανθρώπων έχουν ένα εισόδημα από εργασία. Οι υπόλοιποι 60% (συνταξιούχοι, εκπαιδευόμενοι, παιδιά, αδειούχοι, άνθρωποι σε ημέρες ασθενείας, νοικοκυρές, άτομα με ειδικές ανάγκες, άνεργοι, κ.λ.π.) συντηρούνται από το 40% που εργάζεται. Για να βρούμε ποιος δικαιούται τι, απαιτείται μια τεράστια γραφειοκρατία. Ένα Βασικό Εισόδημα (με μισό Βασικό Εισόδημα για παιδιά) θα μας βοηθούσε να αποφύγουμε αυτό το κόστος. Κανένας δεν θα ήταν αναγκασμένος να εκτελεί μια εργασία, η οποία τού φαίνεται τόσο ανούσια, ώστε να τον επιβαρύνει ψυχικά. Κανένας δεν θα αναγκαζόταν να περιέλθει σε περιοριστικές σχέσεις εξάρτησης. Ακόμη και αν το Βασικό Εισόδημα καθοριζόταν χαμηλά, ώστε να “επιζει” κανείς μόνο, αυτό θα έδινε στους ανθρώπους την ελευθερία, να πραγματοποιήσουν δικά τους σχέδια. Με αυτόν το τρόπο θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Εμείς πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη, ότι κάθε ψυχικά υγιής άνθρωπος θέλει να κάνει κάτι στη ζωή του. Η τεράστια χωρίς αμοιβή προσφερόμενη εθελοντική εργασία σε συλλόγους και κοινωνικές οργανώσεις το αποδεικνύει.

Ένα τέλος επί αχρησιμοποίητων πόρων είναι σε αντίθεση με τη φορολόγηση της περιουσίας δίκαιο, επειδή επιβάλλεται σε όλους το ίδιο. Αν το τέλος αυτό είναι αρκούντως υψηλό ώστε να αντικαθίστανται οι κοινωνικές παροχές από ένα άνευ όρων Βασικό Εισόδημα, ή χαμηλότερο και το κοινωνικό κράτος εξακολουθεί όπως σήμερα να χρηματοδοτείται από τη φορολογία των μισθών, σε κάθε περίπτωση ένα τέτοιο τέλος είναι ένα αποτελεσματικό μέτρο ενάντια στα εισοδήματα χωρίς εργασία. Τα επιχειρήματα που αναφέρθηκαν δεν πρέπει να μας ξεγελάνε, γιατί μια φορολογία επί της περιουσίας είναι προτιμότερη, απο κανένα μέτρο εναντίον του ανοίγματος της ψαλίδας μεταξύ φτωχών και πλουσίων. Σήμερα βρισκόμαστε στην κατάσταση, να μη συμβάλλει το κράτος στη δίκαιη κατανομή του εισοδήματος. Γιατί οι αυξημένοι φορολογικοί συντελεστές στα υψηλότερα εισοδήματα δεν προσφέρουν διόλου μια εξίσωση. Αυτό φαίνεται, αν λαβει κανείς υπ' όψιν του άλλες επιβαρύνσεις. Η φορολογική επιβάρυνση είναι ίδια σε αναλογία με το εισόδημα²¹:

21 http://diepresse.com/home/wirtschaft/economist/509045/WifoStudie_Durch-Steuern-wird-kaum-umverteilt
και

[http://www.bmask.gv.at/cms/site/attachments/5/4/1/CH2247/CMS1229091777409/s_2009_umverteilung_36801_\\$%5B1%5D.pdf](http://www.bmask.gv.at/cms/site/attachments/5/4/1/CH2247/CMS1229091777409/s_2009_umverteilung_36801_$%5B1%5D.pdf) σελίδα 127

Επιβάρυνση εισφορών κατά το ύψος εισοδήματος*)

Αν αναλογισθούμε την επιβάρυνση από τόκους, οι οποίοι σήμερα αποτελούν κατά μέσον όρο ένα τρίτο της τιμής των προϊόντων, θα μας είναι ξεκάθαρο, ότι το κράτος δεν έχει καμιά πιθανότητα, να εξισώσει τα από τους τόκους αυτούς χωρίς εργασία εισοδήματα των κεφαλαιούχων με αναδιανομή με φορολογικά μέσα. Το πρόβλημα της σημερινής οικονομίας έγκειται στις αποδόσεις του κεφαλαίου, που δεν υπήρχαν πάντα.

Σε προρωμαϊκούς πολιτισμούς, δηλαδή για χιλιετίες, δεν υπήρχε δικαίωμα ιδιοκτησίας αλλά μόνο δικαίωμα κατοχής. Αυτό σημαίνει, ότι εδάφη ή σπίτια, που δεν τα χρησιμοποιούσε κανείς, του παίρνονταν. Αυτοί οι πολιτισμοί επέζησαν περισσότερο απ' αυτούς αργότερα. Και στον κόσμο των ζώων δεν υπάρχει ιδιοκτησία. Αχρησιμοποίητες περιοχές κατοικούνται από νέους εποίκους. Αν το δει κανείς έτσι το τέλος επί αχρησιμοποίητης ιδιοκτησίας μια ελαφρά επαναφορά της φυσικής κατάστασης. Δεν θα ήταν δύσκολο να το διαχειρισθούμε απ' ότι οι σημερινοί μας, ξένοι για τη φύση, φόροι επί της εργασίας. Το τέλος θέλει να αποτελέσει κίνητρο, να εκμισθώσει κανείς την ιδιοκτησία του, να την δανείσει, να την ενοικιάσει, για να διατηρήσει την αξία της, μην πληρώνοντας το τέλος, και όχι για να δημιουργήσει υπεραξία. Το τέλος θα αποτρέψει την ξένη προς τη φύση κατάσταση, να αφήνονται πόροι ανεκμετάλλευτοι, αποθησαυρισμένοι και έτσι αποστερούνται του σκοπού τους. Δεν ισχύει φυσικά για το ιδιωτικό αυτοκίνητο ή το εξοχικό. Αυτά δεν θα ήταν δυνατό να ενοικιασθούν στα μικρά χρονικά διαστήματα που μένουν ανεκμετάλλευτα.

Το δικό μας αφύσικο δικαίωμα για ιδιοκτησία εμποδίζει μια αυτορυθμιζόμενη ελεύθερη οικονομία, γιατί το κεφάλαιο φέρνει έσοδα χωρίς εργασία που οδηγούν σε υπέρμετρες αυξήσεις περιουσιών πράγμα που αντιπαράκειται στις ακριβώς ανάλογες αυξήσεις του χρέους. Και η κρίση χρέους φταίει για την κατάρρευση του συστήματος. Μια ελεύθερη οικονομία με βάση ενός δικαίου κατοχής είναι προτιμότερη, αλλά όχι ο σημερινός καπιταλισμός με βάση την ανεκμετάλλευτη ιδιοκτησία.

Τραπεζικές συναλλαγές μόνο για την πραγματική οικονομία

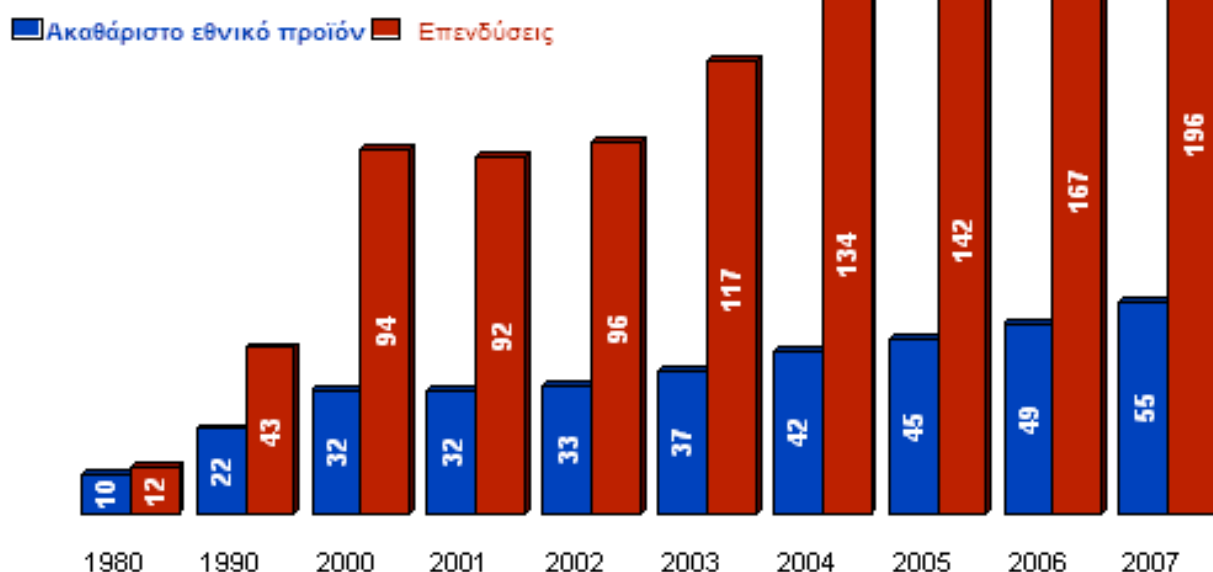
Αν αντιπαραθέσουμε το ακαθάριστο εθνικό προϊόν, που στηρίζεται σε πραγματικές αξίες, απέναντι στο παγκόσμιο σύνολο χρηματιστηριακών τοποθετήσεων, παρατηρείται η παράλογη κατάσταση, ότι οι στα χρεώγραφα υποσχόμενες αξίες ξεπερνούν κατά πολύ τις πράγματι υπάρχουσες. Αυτό είναι αδιαμφισβήτητο σημάδι για μια κερδοσκοπική φούσκα.

03868: Ανάπτυξη του παγκόσμιου όγκου επενδύσεων σε τρις δολάρια

Πηγή: mckinsey

http://www.mckinsey.com/mgi/publications/fifth_annual_report_Executive_Summary.asp.

© Jahnke - <http://www.jjahnke.net>

Ο μηχανισμός, που οδηγεί σ' αυτή τη δυσαναλογία, είναι πολύ απλός. Όσο μεγαλύτερο γίνεται το χάσμα των περιουσιών, τόσο περισσότερο χρήμα συσσωρεύεται σε λίγα πρόσωπα. Τα έσοδά τους ξεπερνούν την κατανάλωσή τους και έτσι ψάχνουν για επενδυτικά προϊόντα για τα χρήματά τους. Σαν επένδυση κατάλληλα είναι μόνο τα προϊόντα που διατηρούν ή και διευρύνουν την αξία τους. Η οικονομία όμως δεν μεγενθύνεται κατά το βαθμό που αυξάνεται το κεφάλαιο. Έτσι προσφέρεται περισσότερο χρήμα για την ίδια ποσότητα σε επενδυτικά προϊόντα. Έχουμε αύξεις τιμών.

Η άνοδος αυτή των τιμών ωφελεί τον επενδυτή, γιατί μπορεί να αγοράσει ένα χρεώγραφο, το οποίο μπορεί να πουλήσει αργότερα ακριβότερα. Αλλά πίσω από το μηχανισμό δε βρίσκονται σχεδόν καθόλου πραγματικές αξίες. Αν η εμπιστοσύνη στην αξία ενός χρεωγράφου χαθεί, ο επενδυτής χάνει τα λεφτά του. Και εάν χαθεί συνολικά η εμπιστοσύνη στην αγορά χρεωγράφων, ερχόμαστε σε επαναξιολόγηση των χρεωγράφων με βάση τα πραγματικά δεδομένα. Πρέπει το κράτος να επιτρέψει τη λειτουργία αυτού του φυσικού μηχανισμού. Δεν επιτρέπεται να σώζει τις φανταστικές περιουσίες με χρήματα των φορολογουμένων.

Διαχωρισμός των επιχειρηματικών τραπεζών και επενδυτικών τραπεζών

Ένα κύριο πρόβλημα του σημερινού συστήματός μας βρίσκεται, στο ότι οι κερδοσκοπικές

συναλλαγές στο χρηματιστήριο δεν διαχωρίζονται από τις κλασικές τραπεζικές συναλλαγές. Δίνεται λοιπόν στις επιχειρηματικές τράπεζες η δυνατότητα να παίξουν τα χρήματα των μικροκαταθετών στο χρηματιστήριο. Για να εξασφαλίσει τις καταθέσεις των μικροκαταθετών, το κράτος σώζει τις τράπεζες από την κατάρ-ρευση και πέφτει το ίδιο στην παγίδα του χρέους, γιατί για τον σκοπό αυτό το κράτος χρεώνεται πάλι σε τράπεζες.

Με την κρατική χρηματοδότηση τίθεται εκτός χρήσεως ο υγιής ρυθμιστής μιας πραγματικής επαναξιολόγησης όλων των χρεωγράφων με αποτέλεσμα να περιέλθει σε μια ασταθέστερη κατάσταση.

Η κλασική τραπεζική συναλλαγή είναι η συλλογή καταθέσεων, που χρησιμεύει στον ισολογισμό στην κάλυψη για τα παραχωρημένα δάνεια. Τα καλά υπολογισμένα δάνεια προσφέρουν μια πολύ ασφαλέστερη επένδυση απ' τα περισσότερα προϊόντα του χρηματιστηρίου, λόγω των εγγυήσεων και των ενεχίρων, που τα ασφαλίζουν. Για αυτό εμείς απαιτούμε τον διαχωρισμό των κερδοσκοπικών συναλλαγών των επενδυτικών τραπεζών στο χρηματιστήριο από τις δανειακές συναλλαγές των επιχειρηματικών τραπεζών. Τότε το κράτος είναι υποχρεωμένο να σώσει τις επιχειρηματικές τράπεζες, γιατί αυτές εξυπηρετούν την πραγματική οικονομία. Ένα χρηματιστηριακό κραχ δεν θα έχει αυτές τις αρνητικές επιπτώσεις, όπως τις γνωρίζουμε σήμερα, αλλά θα αντιμετωπίζεται σαν φυσική ρύθμιση μιας υπερθερμασμένης αγοράς.

Σταματήστε την κερδοσκοπία με ζωτικούς πόρους

Χρηματιστηριακή κερδοσκοπία με ζωτικά αγαθά όπως π.χ. δημητριακά πρέπει να απαγορευθούν. Αλλά και πολλές άλλες μορφές κερδοσκοπίας βλάπτουν την οικονομία. Χρειάζεται μια λεπτομερής ανάλυση, ποια (χρηματιστηριακά) προϊόντα αφαιρούν χρήματα από την πραγματική οικονομία και ποια προϊόντα ξαναφέρνουν τα χρήματα των επενδυτών στην πραγματική οικονομία. Η σημασία των επενδύσεων για την οικονομική δομή είναι πολύ διαφορετική.

Επιβλαβείς κερδοσκοπικές συναλλαγές

Πολλοί κερδοσκόποι χαρακτηρίζουν το επάγγελμά τους σαν ένα είδος τυχερού παιχνιδιού, στο οποίο κερδίζουν εκείνοι, που έχουν περισσότερη ιδέα. Πράγματι αυτό αληθεύει για μερικά χρηματιστηριακά προϊόντα, που μοιάζουν με ένα στοίχημα. Σ' αυτό οι κερδοσκόποι φέρνουν τόσα χρήματα στην αγορά, όσα αργότερα αφαιρούν απ' αυτήν. Σε πρώτη όψη φαίνεται ένα τέτοιο παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος να μη βλάπτει την οικονομία. Αν το παρατηρήσει όμως ακριβέστερα τα χρήματα των παικτών παραμένουν δεσμευμένα για όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού. Όμως η βασική προϋπόθεση μιας υγιούς κυκλοφορίας του χρήματος είναι, να επιστρέφουν τα χρήματα των πλουσίων πίσω στην πραγματική οικονομία. Αν μένουν δεσμευμένα στην μη πραγματική οικονομία των κερδοσκοπικών συναλλαγών, δημιουργείται στην πραγματική οικονομία στενότητα χρήματος και τα δάνεια, από την απέναντι πλευρά των χρηματικών περιουσιών δεν μπορούν πλέον να αποσβεσθούν. Μια απαγόρευση αυτής της μορφής της μορφής τυχερού παιχνιδιού, θα μπορούσε να υποκινήσει τους κερδοσκόπους να χρησιμοποιήσουν στις συναλλαγές τους μέ ένα ιδιαίτερο κερδοσκοπικό νόμισμα. Αυτό θα είχε το πλεονέκτημα, να διαθέτουν οι τράπεζες τα χρήματα των κερδοσκόπων, τα "παιχνίδια" των οποίων κρατάνε χρόνια, στον μεσολαβούντα χρόνο υπό μορφή δανείων στην πραγματική οικονομία.

Στις επιβλαβέστερες μορφές επενδύσεων ανήκει και η κερδοσκοπία με κάθε είδους πόρους. Εδώ αγοράζονται π.χ. πρώτες ύλες και αφαιρούνται από την αγορά και την οικονομική εκμετάλλευσή τους για να επιτύχουν υψηλές τιμές. Αυτό πλέον δεν είναι όμως ένα παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος,

αλλά εκβιασμός της κοινωνίας, που χρειάζεται τις πρώτες ύλες για να παράξει. Όποιος δεν λαμβάνει μέρος στην αξιοποίηση ενός πόρου για την κοινωνία, και τον αγοράζει χωρίς να τον χρησιμοποιεί, η αγορά του αυτή πρέπει να φορολογείται.

Αν ερμηνευθεί το χρήμα σαν αγαθό γενικού ενδιαφέροντος, τότε είναι και οι νομισματικές συναλλαγές ένα αρνητικό παράδειγμα. Ο κερδοσκόπος αντλεί κέρδη από συναλλαγματικές ισοτιμίες, χωρίς προσφορά έργου. Η αποθήκευση χρημάτων-πόρων, που δεν εκμεταλλεύονται για δάνεια σε άλλους, πρέπει επίσης να φορολογηθεί παρομοίως με το τέλος της αχρησιμοποίητης περιουσίας. Κέρδη από νομισματικές συναλλαγές σχεδόν δεν θα υπάρχουν πλέον.

Επενδύσεις που πρέπει να εκτιμηθούν σαν ουδέτερες

Αλλά είναι διαφορετικό, αν το αγαθό, που αγοράζει ο επενδυτής, έχει παραχθεί ήδη, ή η παραγωγή του προχρηματοδοτείται, όπως είναι η περίπτωση της προπώλησης πρώτων υλών που δεν εξορύχθηκαν ακόμη. Προχρηματοδοτήσεις είναι συγκρίσιμες με δάνεια και πρέπει να εκτιμηθούν σαν ουδέτερες.

Παρομοίως ουδέτερα συμπεριφέρεται το εμπόριο των μετοχών στην αρχική του μορφή. Επιχειρήσεις με την πώληση συμμετοχών στη φίρμα αποκτούν χρήματα. Αυτός ο τύπος της χρηματοδότησης είναι ελκυστικός μόνο, όταν τα επιτόκια των τραπεζών παραμένουν υψηλά, σε μια μεταρρύθμιση του χρηματοπιστωτικού συστήματος θα πάψει να είναι τόσο ελκυστικό, γιατί τότε θα χρηματοδοτούνται με δάνεια.

Η μέση διάρκεια κράτησης μιας μετοχής έχει σήμερα πέσει περίπου στο μισό χρόνο²². Επειδή οι επιχειρήσεις δεν εκδίδουν τόσο συχνά μετοχές, οι μετοχές δεν αγοράζονται από τις επιχειρήσεις αλλά από δεύτερους επενδυτές. Οι μέτοχοι συχνά δεν έχουν καμιά πληροφόρηση για την εταιρεία και η αξία της μετοχής καθορίζεται καθαρά κερδοσκοπικά και υφίσταται εξωπραγματικές αυξομειώσεις τιμής. Ένα τέτοιο εμπόριο μετοχών δεν αποτελεί καμιά σοβαρή βάση της χρηματοδότησης για επιχειρήσεις, γιατί αυτές έμμεσα επηρεάζονται από τις κερδοσκοπικές τιμές των μετοχών. Μια επιχείρηση του οποίου οι μετοχές πέφτουν, δεν μπορεί να εκδώσει νέες μετοχές. Τέτοιες λανθασμένες εξελίξεις θα μπορούσαν π.χ. να αποφευχθούν μέσω μιας φορολόγησης των χρηματιστηριακών συναλλαγών, που θα είναι 3% για τον πρώτο μισό χρόνο, και έπειτα θα χαμηλώνει κατά 0.5% και μετά τον τρίτο χρόνο θα αίρεται. Μ' αυτόν τον τρόπο οι μέτοχοι θα έχουν ένα κίνητρο να κρατήσουν τις μετοχές περισσότερο χρόνο.

Θετικά εκτιμώμενες επενδύσεις

Θετικά θα πρέπει να εκτιμώνται θετικά επενδύσεις, που δεν αποδίδουν κέρδη, αλλά υπόσχονται ασφάλεια. Το συμβόλαιο των γενεών της δικής μας κρατικής πρόνοιας για σύνταξη είναι ένα παράδειγμα, δεν μετράει όμως σαν μορφή επένδυσης. Με το συμβόλαιο των γενεών ισχύει το δικαίωμα μιας γενιάς για σύνταξη ακόμη και σε περίπτωση νομισματικής κρίσης και εισαγωγής ενός νέου νομίσματος.

Οι ιδιωτικές ασφάλειες γήρατος και οι ασφάλειες ζωής πρέπει να κριθούν πολύ αυστηρά, γιατί τα χρήματα των πελατών δεσμεύονται για δεκαετίες σε επενδυτικά προϊόντα και έτσι ποικιλοτρόπως αφαιρούνται από την πραγματική οικονομία, ενώ τα χρήματα πλανάονται στους λογαριασμούς των κερδοσκόπων στην μη πραγματική οικονομία. Στην περίπτωση του διαχωρισμού των τραπεζών τις

22 Βλέπε: <http://www.boerse-go.de/nachricht/So-lange-werden-Aktien-im-Schnitt-weltweit-gehalten.a2449016.html>.

ιδιωτικές ασφάλειες στη σημερινή τους μορφή θα πρέπει να αναληφθούν από τις επενδυτικές τράπεζες, για τις οποίες το κράτος δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη. Αυτό θα κάνει τους πολίτες να συνειδητοποιήσουν, τον κίνδυνο που βρίσκεται πίσω απ' αυτά τα προϊόντα.

Για να κάνουμε για τους μελλοντικούς συνταξιούχους την ασφάλεια γήρατος λιγότερο επικίνδυνη, θα ήταν σκόπιμο, να διαμορφώσουμε την κρατική ασφάλεια γήρατος σε μια μορφή επένδυσης, όπου ο ασφαλισμένος έχει τη δυνατότητα, να επιλέξει μια υψηλότερη εισφορά και μ' αυτό να πάρει καλύτερη σύνταξη. Αυτό θα έφερνε πάλι χρήματα στα ασφαλιστικά ταμεία.

Νέες χρήσιμες μορφές επενδύσεων

Για να δημιουργήσουμε μια επένδυση, που η αξία της μπορεί να εγγυηθεί για δεκαετίες, απαιτούμε ένα εντελώς νέο σχεδιασμό συμβολαίου, που θα τεθεί στη διάθεση των κοινοτήτων:

Το σχέδιο συμβολαίου αυτό θα τους δίνει τη δυνατότητα, να χρησιμοποιούν τα χρήματα των αποταμιευτών, να οικοδομήσουν μια βιώσιμη υποδομή, παραδείγματος χάριν σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες μορφές ενέργειας, τηλεθέρμανση, ύδρευση, μονάδες επεξεργασίας λυμάτων και εγκαταστάσεις ανακύκλωσης. Οι πολίτες λαμβάνουν ως αντάλλαγμα αργότερα κιλοβατώρες από αυτές τις εγκαταστάσεις και λίτρα. Το κράτος εγγυάται την τήρηση των συμβολαίων. Τα συμβόλαια θα συνάπτονται αποκλειστικά με μόνιμους κατοίκους, οι οποίοι είναι επίσης και δικαιούχοι των παροχών. Φυσικά δεν επιτρέπεται η προπώληση όλης της απόδοσης μιας μονάδας, γιατί τα τρέχοντα έξοδα συντήρησης πρέπει να καλύπτονται με τρέχοντα έσοδα. Συνολικά το σχέδιο αυτό προσφέρει τη δυνατότητα μιας εγχώριας υποδομής προχρηματοδοτείται για τα χρόνια αργότερα. Οι κιλοβατώρες και τα λίτρα είναι φυσικά μεγέθη, που δεν χάνουν την ισχύ τους με μια νομισματική κρίση.

Μια παρόμοια προχρηματοδότηση είναι πιθανή μέσω συμβολαίων βάσει χρόνου για υπηρεσίες περιθαλψής.

Ο κύριος στόχος τέτοιων καινοτόμων μορφών επένδυσης είναι, να μεταφέρουμε τα χρήματα των αποταμιευτών σε ασφαλείς μορφές επενδύσεων, να τα κρατήσουμε μακριά από την αγορά χρεογράφων και να τα κάνουμε προσιτά στην πραγματική οικονομία, και να ενισχύσουμε την τοπική οικονομία.

Οι κλασικές οικονομικές θεωρίες αποτυγχάνουν

Αφήστε να σας εξηγήσουν τον πληθωρισμό

Θα μπορούσατε, να συναντήσετε έναν οικονομολόγο, ο οποίος θα σας εξηγούσε, ότι το σύστημά μας είναι άκρως μελετημένο και οι νόμοι της ελεύθερης αγοράς θα τα φέρουν όλα στο "αλφάδι".

Αφήστε τον να σας εξηγήσει όμως, γιατί εμείς βιώνουμε σήμερα έναν ψηλό πληθωρισμό. Σε κάθε εγχειρίδιο οικονομίας μπορούμε να μάθουμε, ότι οι αυξήσεις τιμών δημιουργούνται, όταν παρατηρείται μια υπερπροσφορά χρημάτων σε σχέση με την προσφορά εμπορευμάτων. Είναι πράγματι έτσι; Υπάρχουν στην πραγματική οικονομία πιο πολλά χρήματα παρά εμπορεύματα; Όχι! Χρειάζεται ένα εντελώς νέο μοντέλο εξήγησης.

Εμείς δεν χρειαζόμαστε περισσότερο κράτος, αλλά ένα κράτος χωρίς χρέη με μειωμένη διαχείριση του προνοιακού και του φορολογικού συστήματος, που δεν είναι Κεϋνσιανισμός, ούτε Κομμουνισμός,

αλλά ένα ριζοσπαστικά νέο μοντέλο. Εμείς βιώνουμε μια ιστορικά καινούργια κατάσταση, στην οποία η αγορά χρεογράφων αναπτύσσεται σε μεγάλο βαθμό αυτόνομα· μια κατάσταση, η οποία δεν απαντάται στα κλασικά, διδακτικά βιβλία οικονομολογίας. Σ' αυτήν την παραφουσκωμένη αγορά κυριαρχεί πράγματι μια υπερπροσφορά χρημάτων, αντίθετα στην πραγματική οικονομία υπάρχει έλλειψη χρημάτων. Άρα θα έπρεπε να έχουμε αποπληθωρισμό!

Οι σημερινές αυξήσεις τιμών δημιουργούνται μόνο εξαιτίας της πίεσεως της νομισματικής αγοράς στην πραγματική οικονομία και στο κράτος! Η υπερπροσφορά χρήματος στην αγορά χρεογράφων οδηγεί στο ό,τι είναι κατάλληλο για επένδυση, όπως ακίνητα σε καλή τοποθεσία, πρώτες ύλες, ανθούσες επιχειρήσεις κ.α. αγοράζονται σε υπερβολικές τιμές. Η στάθμη των τιμών, προ πάντων στις πρώτες ύλες και σε ενέργεια, εμποδίζει τη βιομηχανία να παράγει σε ευνοϊκές τιμές.

Να αφήσουμε λοιπόν καλύτερα το σύστημα να εκραγεί;

Όποιος ξέρει τους αριθμούς και τα δεδομένα του άρρωστου νομισματικού μας συστήματος, πρέπει να αμφιβάλλει, για το ότι αυτό το σύστημα μπορεί να ξαναπάρει φόρα. Πολλοί οικονομολόγοι δε βλέπουν καμιά διέξοδο πλέον και είναι της γνώμης, ότι πρέπει να αφήσουμε το σύστημα να εκραγεί. Οι πολιτικοί δεν τολμούν να πάρουν πρακτικά μέτρα, από φόβο, να θεωρηθούν υπεύθυνοι, ότι έκαναν την αλλαγή εκείνη, που προκάλεσε την κατάρρευση.

Εμείς πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι το εμπόριο σήμερα έχει οργανωθεί παγκοσμίως. Το 2010 διακινήθηκαν με πλοία κονταίνερ με εμπορεύματα ίσα σε όγκο με 2000 πυραμίδες του Χέοπος²³. Στα 1920 ήταν προπάντων οργανωμένο τοπικά. Η παγκόσμια οργάνωση θα καταρρεύσει χωρίς λειτουργικά νομίσματα και η τροφοδότηση μαζί της – σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από τότε. Στις αναπτυγμένες χώρες θα ήταν μια μέρα δίχως ηλεκτρικό ρεύμα αδιανόητη. Καμιά αντλία, καθόλου νερό, καθόλου καύσιμα στις αντλίες των πρατηρίων καυσίμων, κανένα ATM, καμιά ηλεκτρική πόρτα, κανένα τραμ και καμιά παραγωγή.

Πιστεύουν οι πλούσιοι στ' αλήθεια, ότι αυτό δεν τους αφορά, γιατί οι ίδιοι επένδυσαν έγκαιρα σε χρυσό; Πιστεύουν αυτοί, ότι είναι προς το παρόν πιο σημαντικό, να αγωνίζονται για μερικά εκατοστά επιτοκίων έσοδα από τόκους, αντί να συναινέσουν σε έναν επαναπροσδιορισμό του νομισματικού συστήματος; -- Πόσο αφελής μπορεί να είναι κανείς;

Μια πρωτοβουλία της Κοινωνικής Αυστρίας και της πλατφόρμας www.geldmitsystem.org

MMag. Manfred Gotthalseder

23 Βλέπε: http://wstreaming.zdf.de/zdf/veryhigh/111031_regional_global_hitec.asx

Πως μπορείτε να συμβάλλετε κι εσείς

Πηγαίνετε στην ιστοσελίδα: gr.banks-in-the-bounds.net

1. Υπογράψετε την Unterschreiben Sie die [Αναφορά](#).
2. Στείλετε την διεύθυνση σε όσο το δυνατόν περισσότερα και όσο το δυνατόν δημοφιλή διαδικτυακά μέσα της γλώσσας σας.
3. Αναρτήσετε τον σύνδεσμο αυτής της ιστοσελίδας. Αν χρησιμοποιείτε για τον σύνδεσμο [το δικό μας λογότυπο](#), θα χρησιμοποιήσουμε το δικό σας λογότυπο για τον σύνδεσμο της δικής σας ιστοσελίδας σαν χορηγού.
4. Επιστήστε την προσοχή των φίλων σας στο facebook και μέσω e.mail.
5. Αναφέρετε σε μας οργανώσεις, που θα μπορούσαν να έχουν ενδιαφέρον για την κίνηση αυτή.
6. Προσφέρετέ μας τη συνεργασία σας. Έχουμε δουλειά για πολλούς.
Επαφή (γερμανικά/αγγλικά): [Manfred Gotthaldseder](#)
7. Προσέχετε σαν εκλογέας, να δίνετε την ψήφο σας σε ένα κόμμα, που απορρίπτει σαφώς το νεοφιλελευθερισμό και σταματά τα χωρίς έργο έσοδα.